bütün şiirleri-4

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Ey gövdesini aklının çarmıhında unutanlar / Yalnızlık bizden yayılıyor dünyaya / Ağzımızda kan pıhtısı arzular / Topuklarımızda uzakların kararan çanı / Duvarlara gömüyoruz var oluş ayetimizi.

ŞİİR

KIRMIZIKEDİ

Seni yalnız bıraktım diye
Mezarından bile koşarak geliyorum eve.

Islık çalan odalarda
Konuşuyorum konuşuyorum konuşuyorum.

Uzaktan gelmişim, ağzımda sabahın çiy taneleri
Çocuklaşma diyerek çekiyorsun ağzını.

Sonra kaldırıyorum başımı, pencere değil
Sıralı kirpikler gibi çocuk ölüleri.

İnsan acısından utanır mı
Döktüğüm yaşlarla zehirleniyorum.

Bizden geçti de, demiştin, hepsi ölümün rahminde
Bu çocuklar nasıl yaşayacaklar bu ülkede.

Antakya'dayız, Vakıflı Köyü'nde kalbimizi seviyoruz
Bu iyilik içinde kimin aklına gelir ölüm.

Deniz kıyısına gidelim haydi
Mavi, göğsünde uyutur biraz korkumuzu.

İki kişilik bir yalnızlığım fotoğraflarının önünde
Birisi alıp götürdüğün, öteki bırakıp gittiğin.

KIRMIZIKEDI
kirmizikedi.com
/kirmizikediyayinevi
/krmzkedikitap
/kirmizikediyayinevi

₺26
KDV muafiyeti uygulanmıştır

ISBN: 978-605-298-787-2

Şükrü Erbaş

1953'te Yozgat'ta doğdu. (Nüfus 01.01.1954) İlk ve ortaöğrenimini bu kentte yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nü bitirdi. İlk şiiri *Varlık* dergisinde yayımlandı (1978). 1972 yılında girdiği TMO Genel Müdürlüğü'nden 1998 yılında emekli oldu. Ceyhun Atuf Kansu (1987), Orhon Murat Arıburnu (1996), Ahmed Arif (2002), Homeros Emek (2004), Dil Derneği Ömer Asım Aksoy (2005), 17. Altın Portakal (2013), 1. Dağlarca Şiir Ödülü (2015), Halkevleri 6. Halkın Hakları Sanat Ödülü (2016) ve Behçet Necatigil Şiir Ödülü (2018) sahibi. 1985-1988 yılları arasında *Yarın* dergisinin yazı kurulunda, 1993-1999 yılları arasında Edebiyatçılar Derneği'nin yönetiminde görev yaptı.

Şiir: *Küçük Acılar* (1984), *Aykırı Yaşamak* (1985), *Yolculuk* (1986), *Kimliksiz Değişim* (1992), *Bütün Mevsimler Güz* (1994), *Dicle Üstü Ay Bulanık* (1995), *Kül Uzun Sürer* (1996), *Derin Kesik* (1999), *Üç Nokta Beş Harf* (2001), *Yalnızlık Heceleri* (2003), *Gölge Masalı* (2005), *Unutma Defteri* (2007) [bu kitaplar Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından Bütün Şiirleri başlığı altında üç ciltte toplandı], *Bağbozumu Şarkıları* (2012), *Pervane* (2015), *Yaşıyoruz Sessizce* (2016), *Kuş Uçar Kanat Ağlar* (2018), *Otların Uğultusu Altında* (2019) *Bütün Şiirleri 4* (2021).

Deneme: *İnsanın Acısını İnsan Alır* (1995), *Gülün Sesi Gül Kokar* (1998), *Bir Gün Ölümden Önce* (1999), *Sarkacın Kalbi* (2002), *Çekilme Suları* (2009), *Çırpınıp İçinde Döndüğüm Dünya* (2020).

İnsanın Acısını İnsan Alır, *Gülün Sesi Gül Kokar*, *Bir Gün Ölümden Önce* adlı kitapları Temmuz 2014'te *İnsanın Acısını İnsan Alır* (Bütün Yazıları-1) ve *Çekilme Suları* (2009), *Sarkacın Kalbi* (2002) adlı kitapları Kasım 2014'te *Çekilme Suları* (Bütün Yazıları-2) adı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.

Söyleşi: *Eşik Burcu* (2010).

Bu kitap Bütün Yazıları-3 başlığı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından Kasım 2015'te yeniden basılmıştır.

KIRMIZIKEDİ

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1379
Şiir: 76

Bütün Şiirleri-4
Bağbozumu Şarkıları / Pervane / Yaşıyoruz Sessizce
Şükrü Erbaş

© Şükrü Erbaş, 2021
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2021

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Çağlayan Çevik
Kapak Tasarımı: Melis Rozental
Sayfa Tasarımı: Efdal Basan

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mart 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-298-787-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
T: 0212 412 17 77 Sertifika No: 44451

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
facebook.com: kirmizikediyayinevi / twitter.com: krmzkedikitap
instagram: kirmizikediyayinevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Şükrü Erbaş

BÜTÜN ŞİİRLERİ-4

Bağbozumu Şarkıları / Pervane
Yaşıyoruz Sessizce

ŞİİR

BAĞBOZUMU ŞARKILARI*

* 2013 Altın Portakal Şiir Ödülü

Git kurtar kendini dostum! Kurtar canını tüm bağların zulmünden! Ve bırak evleri, onları yapanlara mezar olsunlar! Git! Seninkinden başka toprak bul! Kendi ülkenden başka ülkeler! Ama asla kendi canından başka can bulamazsın! Düşün! Tanrının toprakları sonsuz genişlikteyken, seni alçaltan bir ülkede yaşamanın ne kadar anlamsız, ne kadar şaşırtıcı olduğunu!

BİNBİR GECE MASALLARI

BAŞ DÖNMESİ

Ölümle konuşmaya başlamıştım
Ağaçlar avuçlarımda dünya masalıydı
Çiçekler nasıl da sonsuzdular
Zaman bedenimde tozlanıyordu
Ara sokaklarda bulanık perdeler
Bir eski bahçede sedef düğmeler
Uykulardan kopuyordu yıllardır
Yağmur değil ben çekiliyordum
Yeraltı sularının rahmine
Ey kalabalığın kara yalnızlığı
Yıldızlar taşlarla söyleşiyordu
Sokak köpeklerinden öğreniyordum
Sevgisizliğin açık yarasını
Çakıl taşlarında kış denizleri
Bedende yanıp bedende sönen
Odalar dolusu hayal kandili
Güneş evlerden çok
Mezar taşlarını ısıtıyordu.

Sonra siyah bir denizde bir ışık goncası
Bir baş dönmesi kanatlı gamzeler
Dünyayı doğuran bir dünya ürpertisi
Bir tek söz söylemeden
Ağzıyla sabaha çıkardı beni
Üstüm başım kirpik saç topuk dil
Şimdi daha çok konuşuyorum ölümle...

2009

GECİKME

Paul Éluard'ı anarak

Uyuyan şu insanların rüyaları adına
Geceyi hırka gibi giyinmiş uykusuzluğun acısı adına
Ağaçların yaprak yaprak gökyüzüne uzanmış arzusu adına
Sokak köpeklerinin ezanla başlayan ulumaları adına
Denizin büyük mavi karanlığı adına
İncinmiş gururun gözyaşı adına
Dağ başlarının mağrur ıssızlığı adına
Nar ağaçlarının kırmızı bereket çanı adına
Umudun umutsuzluktan ağır yükü adına
Kalbine inanmış bütün sevenlerin muradı adına
Yolların cezaya döndüğü uzaklıklar adına
Yolların bağışa döndüğü yakınlıklar adına
Saka kuşunun çembercik kuşuna söylediği şarkılar adına
Şarabın mumla seviştiği geceler adına
Arzusu gövdesinde kalmış ölüler adına
Yoksulluğun uzak derin gözleri adına
Yüzü yere düşen çaresizlik adına
Kavuşmanın kekeme sevinci adına
Herkesten yapılmış duvarlar adına
Kendinden başka doğrusu olmayan büyük aşklar adına
O ışık goncasının arzusu ve korkusu adına
Benim kırk yıl gecikmiş avunmaz zamanım adına...

Aşkı bir gövdeden doğuran dünya
Sen koydun bu kalbi bu güzelliğin önüne
Ayrılığa bırakma beni
Ölüm bir gün nasılsa sürecek hükmünü...

2009

IŞIMA

Adam bozkırın ruh atlası. Denizi susuyor. Kız, kirpikleriyle sonsuzluk veriyor sulara. Sonra bir söz oluyor, bir bakış... Işık gölgeye değiyor. Dünyanın bütün karıncaları yürüyor parmak uçlarına. Hayal oluyor. Heves, ten ateşini düşürüyor kana. Sarı zamanda masmavi bir ağız. Kız, yaşını unutuyor. Adam ömründen özgür. İki deniz bir uçuruma akıyor, korkarak, cesur. Gözyaşı boncukları veriyor adam kıza. Kız nar ocakları bağışlıyor. Yaz değil, taşlarda çileyen bir yaşama tutkusu. Salyangozlar ağustosböceklerine bırakıyor bahçeyi. Yaprakların duasına tutunuyor adam. Kızın saçları bir bulut türküsü ağzında. Günah, başkaları artık. Adam acıyla mutlu, kız korkuyla kanatlı... Kırmızı bir soluk, kırmızı bir solukla halkalanırken, bütün zamanlardan sesleniyor ölüm: Aşktan başka gerçeklik yok. Her şey dünyada olur. Sevincinizi sevin.

İki denizde iki ayrılık usul usul ışıyor... Aynı arzuyla çınlıyor iki soğuk zaman. Ey uzaklığın salkım bıçakları... Gün başlıyor yalnız gövdede...

2009

ÇEMBERCİK

Hayal evim, arzu çanım, kirpik boncuğum
Uyudum, sen oldum, soyundum dünyayı.
Üstümde gözlerinin kemerli köprüleri
Ağzımda har kuyuları gövdenin
İki beyaz ırmak bacakların aynada
Göğüslerin Müşküle bağlarından
Bir çift naz salkımı avuçlarımda tanelenen
Tutup topuklarından kaldırdım Tanrıya kadar
Bir ters lalesin gecenin atlasında
Dökündüm başımdan aşağı yıldızlarını...

Ay beşiğim, şirin uykum, güneş hecem
Uyandım, sen oldum, giyindim dünyayı.
Deniz balkonda yapraklanıp duruyor
Çembercik kuşu pencerede sabah duası
Bir bağbozumu şarkısı saçların yastıkta
Öyle bir sonsuzluk ki ömrün ömrümde
Sende duruyor dünyanın bütün zamanları
Başucunda bir şarap kandili
Mumdan mühürler çıplaklığının hazinesinde
Dökündüm sabahtan sonra da yıldızlarını...

2009

ZÜLEYHA MASALI

Sözlerimle bıraktın
Yusuf kuyusuna beni
Bir gök damlası yüzün
Uzaklaştıkça sonsuz
Sesin çekildi sesimden
Ağzım kumlar avazı
Kırk ayrılıkla sevdiğim
Kumaşım tarazlı gece
Boyam gözyaşı
O hareli zamanlardan
Ne bir kirpik yıldızı
Ne saçlarının sabahı
Götürdün çıkrığımı
Ağzıma gelmişken dünya
Ey Züleyha masalı
Ben bir zaman yanlışıyım
Sen zamandan büyük güzellik
Elinde başkalarının sözü
Ölümün doğrusunu
Seç diyorsun şimdi bana
İpim yılan ıslığı
Kuyum çınlayan gövden
Ben o Yusuf'um
Ölümden sana gelen...

2009

IŞIK HECELERİ

Damla damla akıyorsun gözlerimden.

*

Şimdi yanında olsam, ağzını dinlesem, saçlarını giyinsem, güzelliğinin göllendiği yatağı sevsem, sevsem...

*

Öyle bir hayal ecesisin ki, her yer sensin. Usul usul dökülen mimozalar, azalan limon çiçekleri, ayaklanan hanımeliler, deniz yaprakları, gülen güneşler, rayiha bahçeleri, bulutlu rüzgârlar... Tanrı da senin gibi var oluyor dünyada.

*

Günaydın sabah sevinci, uykulu gamze, kuyuların rüyası... Günaydın zamanın tanrısı, ağzımda harflenen sonsuzluk, yürüdüğüm gökyüzü... Günaydın bulut türküsü, el çırpan ağaçlar...

*

Yastığa başını koyduğunda başucundaki boşluğa bak. Ayrılık diyordun ya...

*

Bir denizden bir denize kocaman bir ışık vuruyor. Işık gül oluyor. Gülün ortasında kırmızı bir ocak, ocağın ortasında dağılmış bir nar, narın her tanesinde dünya var. Yalnız seni sevmiyorum ben.

*

Usul bir sabah. Tanrı bu saatlerde var etmiş olmalı kendini. Açıklanamaz bir iyimserlik her şeyde. Nar ağaçlarına dedim ki, bir çocuk tanrıyı kalbimin hizasına getirdi; güzelliği incitmesin onu, kötülük değmesin eteğine. Kırmızı küçücük çiçekleriyle fısıldadı nar ağaçları: Rengimiz duadır ona, bereketimiz iyilik. Hanımelilere eğildim: Kokunuzu onun saçlarına verin, yastığında açın. Hazla gülümsedi hanımeliler: Kalbin biziz. Uzaklık ne ki aşk için... Mine çiçekleri, kırmızı-pembe-sarı, ayaklandılar: O deniz kıyısına, onun yalnızlığına göçelim mi? Zeytin ağaçları, püsenli yapraklarıyla uzandılar: Bizim meyvemizin sütü, ona uzun ömür verir; ellerimizle sağıp yapraklarımızla taşıyalım sofrasına. Acemboruları, dolandığı palmiyenin gövdesinden turuncu bir sevinçle eğildiler: Keşke ikinizin gövdesine sarılsaydık. Japon gülleri bir bağış gibi açtı gözlerini: Bu aşkın yaşaması için, kırmızı bir hevesten ve kederden başka ne verebiliriz? Muzlar, çocuk beşiği yapraklarını uzattılar: Bizim yapraklarımızı al; altınıza serin, üstünüze örtün. Hurmalar, begonviller, sokaklar dolusu turunç: Bize o kadar az göz, böyle derin bir sevgiyle bakar ki, görünmez acılar çekeriz bu yoksulluktan. Varlığınız, bizim de varlığımız...

*

Odan başımda dönüyor. Pencerenden uzanan koru içimde uğulduyor. Sana ait ne varsa bir yaşama ayini. Zamanlar karıştı. Doğumum ne zamandı, ne zaman öldüm. Ödülüm neden cezam. Bir taş gibi susuyorum. Ey gecikmiş aşk, sen de bir yalnızlıksın bu yılkılık yalnızlıkta...

*

Uyandım. Yaşadığıma bir daha şükrettim. Birazdan kalkacaksın. Odan can bulacak. Eşyalar kirpik kirpik uyanacak. Aynan bayram yeri. Su değil parmakların akacak musluktan. Terlikler ayaklanacak. Giyindiğin her şey teninle sarhoş. Pencere, korunun rüzgârıyla öpecek ensenden. Işık, ışığa karışacak. Ben, bütün bunların ortasında, titreyerek bakacağım sana. İnsan nasıl ağlamaz bu büyük masala. Günaydın, beni doğuran sabah.

*

Dünya kan uykularda. Böyle bir yalnızlıkta seni düşünmek kadar büyük özgürlük yok. Kalabalık, yağmalıyor insanı. Senden uzak aldığım her soluk, ihanete dönüyor. Sadece sevmek değil bu. Bütün bir dünyasın. Gözyaşıyla, şiirle, şarkıyla, şarapla, mumla... 'Üç nokta beş harf' düştüğüm güzellik. Suyumu kanatlandırdın, taşımı buluta çevirdin, sözümü menevişledin... Sana şükürler olsun ey göklerin ve yerlerin sahibi. Derin uçurumlar üzerinden sevdin beni.

*

Uyuduğum rüya, uyandığım dünya... Bir deniz bir denize taşınacak bu akşam. Bir adam tiftiklenmiş pamuklar gibi çoğalıp duracak. Gece sokaklarına köpükler yürüyecek. Yalnızlık birden kalabalık olacak. Uzaklık susacak. Buluttan ve topraktan iki avuçla kucaklayacağım seni. Ağzın gözlerinden önce ışıyacak. Canımdaki göz göz hayal... Evin dünya artık...

*

Gerçek zamanla yüreğin zamanı nasıl karışıyor böyle... Usul bir gülümsemeyle yürüyorum. Kırmızı bir bulut yüzün. Bir çınar ağacının gölgesindeyim. Yapraklar değil saçların dökülüyor üstüme. Mavilikte bir görkem. Şarkılar dinliyorum. Parmakların, sesinden önce akıyor içime. 'Uçan kuşlar sarhoş olur' bir daha inanıyorum. Saka kuşları bayram yerine çeviriyor alacakaranlığı. Öyle zamanlar bağışladın ki, ölüm de ayrılık da yitirdi hükmünü. Günaydın büyük güzellik. Acı sonsuzluk merhaba...

2009

YASEMİNLERİN SABAHI

Gökyüzü bulut bulut uyanıyordu
Tanrının büyük yalnızlığından
Ağaçlar birer ses salkımıydı kuşların ağzında
Ayın puslu cümlesinde evler okunaksız harflerdi
Yasemin kokularından bir ışık sokaklarda
Gittim denizin lacivert bahçesine oturdum
Ölümün mü hecesiydim yaşamın mı bilmiyorum
Arzuyla vazgeçiş canımda halkalanıyordu
Ses değil sessizlik değil zaman değil mekân değil
Ağzımda bir çocuktan kalma süt kokuları
Kirpik ırmakları dil pınarları parmak yağmurları
Kayaların masalını dinliyordum kumlardan
Dağlar gecenin merhametinde çıkıyordu sabaha
Ey yalnızlığın yaprak döken mahşeri
Ayrılığın büyük harfiydi her şey
Sen bir deniz kıyısında gonca zamandın
Ben eski şarkılardan eskiydim kimsesizdim
İçimde dünyanın bütün akşamları
Tuttum ağzının sabahına sözler söyledim
Ey güzelliğin ölümden büyük yaşama gücü
Yalnız ölenler unutur birbirini
Seni sevmeye yeni başladım...

2009

KEHRİBAR

Kalbim
Kederin kime
Uzak sensin.

Kaç orman uğultusu
Kaç ay ışığı
Kehribar içindesin.

Bütün sözleri denedin
Yol ve taş
Eşik ve sarkaç.

Açıldı can evin
Ölümle menevişli
Usta yalnızlıksın.

Heves, keder
Mezarı rahminde
Vadesiz sözsün.

Ağzı kanatlı sabah
Bedeni mavi süt
Çocuk ne yapsın.

Güneş çekildi arzudan
Hayal hatırada soğuyor
Kalbim

Gölgeler içindesin...

2009

AY TUTULMASI
ya da
ŞEB-İ GAM

Aşk ihtiyarlar, vücut da soğur.
ŞOLOHOV

Denizin yataklara dolduğu bir gece
Şarabın denize dolduğu bir gece
Sözcüklerin şaraba dolduğu bir gece
Dünyanın sözcüklere dolduğu bir gece
Bedeninin dünyaya dolduğu bir gece

Seni değil
Kendi etimi öpüyordum ben.
Ey mazlum hayal, kanatlı yalnızlık
Sensin bütün arzulardan esen.

2011

AL YEŞİL PENCERE

Yıldızlardan indim
Yapraklardan indim
Köpüklerden indim.

Taş yumuşacık
Toprak sıcak
Merhameti öğrendim.

İnsan sözlerden yapılırmış
Payıma düşen rüyayı
Gördüm bitirdim.

Kim çırpınırdı bunca
Ölüm olmasaydı
Güzellik, sana sığındım.

Bir salyangoz söyledi
Daha yüce değilmiş
İnsanın yaşama tutkusu.

Seni sevdim
Canıma yürüdü bütün zamanlar
Yerlere göklere doldum.

Ey al yeşil pencere
Ol aşk ehli söylemişti çok önce:
Defter tutsam olancası bir gündür.*

2011

* Karacaoğlan

BAHÇEMİZDE NAR AĞACI YOKTU

Orada hayalet bir değirmen
Nazlı buğday başakları, dua, bekleyiş
Rüzgârları soyunmuş parmak sular
Terli bir gökyüzü, can sıkıntısı, ağır zaman
İçine bağıran bir adam
Nereye büyüyeceğini bilmeyen çocuklar
Etekleri yaz bahçesi bir kadın

Orada merhametli yoksulluk
Sürmeli geceler, bulanık sabahlar
Güneşle çiçeklenen yorgunluk
Ay ışığında solan sözler
Atların köpeklerle konuştuğu bir bozkır
Yıldızlar çıkmadan görünmeyen gökyüzü
Bakır bir tencerede eriyen evler

Orada masalların hevesi
Bir küçük radyoya dolan uzaklar
Üzüm kağnıları, elma günahları, ıslak rüyalar
Mezarlıkta içilen bir sonsuz sigara
Ayva sarı tüyler komşu camlarda
Kâkülünde annesi halkalanan kızlar
Uzak akrabaların getirdiği yalnızlık

Sevgilim, çemberciğim, arapbülbülüm
İki gözün kocaman iki gökyüzü
Neden ağladığımı soruyordun ya sevişirken
Bahçemizde nar ağacı yoktu bizim
Senin ağzın yoktu gövdemiz tarazlanırken
Arzular kaşımızda başlar kirpiğimizde biterdi
Ağlamıyordum

Benim geçmişimi senin geleceğini seviyordum...

2011

HECE KAPISI

Ol hayat ehline sorumdur Araf'tan
Ölüler bu dünyada yaşamazlar mı?

Kaç arzuyla çınlar mezar taşları gecede
Hangi tanrının günah çanıdır bedenim?

Kediler, çınarlar, hüsnüyusuflar
Seni sevmeye benimle eğilmezler mi?

Bir hece kapısından geçtim ki sonsuzluk
Ağzınla topukların arasında değilse nerdedir?

Yaşadım mı seni taflan korusu pencere
Harfler bu uzaklığı ölümden kurtarır mı?

Ardıçlar, köknarlar, katran ağaçları
Kirpiklerin değilse nasıl böyle uzarlar?

Ağzımdaki süt dişi, ey hayıf duygusu
Kim verecek bana senin özgürlüğünü?

Söylenmiş şarkım, gülümseyen ayrılığım
Zülüflerin dolaşıyor yıkık manastırda hâlâ...

2012

TANRININ BEŞİĞİ

Serçelerin sulardan önce aktığı bir şadırvanda
Ölümden, tanrıdan, zamandan özgür dedem
Yüzünde beni severkenki sabahların buğusu
Sonsuz bir günbatımını gülümseyip duruyor.

Ey ıhlamurların çınarlarla söyleştiği bahçe
Geç okudum yapraklarının açık defterini
Senin bağışınmış gövdemde çiçeklenen hayat
Senmişsin sonsuzluğu canımdan taşıran aşk.

Sevgilim...
Tanrının beşiğiymiş koynun diye uyuduğum rüya.

2012

GÜNEŞ FİLİZİ

Akasya ağaçları söyledi önce
Delice kuşlarından yapraklarıyla
Irmak boylarında birer tanrı ıslığı
Yılkılık istasyonlar, kamışların duası
Sabah ezanları söyledi, çalgıcı kahveleri
Gözleri bütün dillerde merhametin gökyüzü
Köpekler söyledi sokakların ıssız çanıyla
İncinmenin ebruli ipini geçirerek canından
Kirpikleri avuçlarında birer kandil ölüsü
Çay bardaklarında soğumuş ihtiyarlar söyledi
Eşikleri hayıf terazisi evler
Deniz turnaları, balıkçı rüyaları
Arastanın rüzgârsız dükkânları söyledi
Çerçevesi can çekişen zaman eskileri
Değirmenler, okul kapıları, paslı pulluklar
Emekleri yüzlerinde soğumuş hayal
Uyku diye ikinci yoksulluğu uyuyan
Ustalarından yapılmış çıraklar söyledi
Dünyanın bütün aşklarını toplamış
Güneş filizi parmaklarına
İki çocuk söyledi günahlardan taşarak:

Yaşamayı kimse bağışlamaz bize
Biz onu ölümün ana rahminden
Aşka dönmüş bir beden arzusuyla
Harf harf yaratarak çeker alırız.
Ömür Hanım, ışık hecem, 'mihrap sırrım'
Gökyüzünün mavi kanını doldurup ağzıma
Gecesi gündüzden yüce bir zamanda
Buydu, boynundan topuklarına yazdığım.

2012

Evlerin pencerelerini tamamıyla açabilen
tek bir rüzgâr biliyorum: Ortak keder.

MAX HORKHEIMER

DEVLET DERSİNDE ÖLMEK*

*Bilmez misin ki bu dağların ağaçları kayalardır.***
Ferit Edgü / *Yaralı Zaman*

Bilmez misin bu evlerin özgürlüğü mezarlardır
Üç renkli bir kefene sarılır rüyaları.

Harflerden ve taşlardan bir gelecek ağıdı
Herkes dağlardan bir kandile pervanedir burada.

Ölüm korkudan merhametli, diyor, avuçları toprak
İçinde soğumuş bir tanrı, tükenmiş namazlar kılıyor.

Kar yosunları, dişbudaklar, yaban cevizleri
Evlerin pencerelerine üşümüş fotoğraflar getiriyor.

Halkın kirpiklerinden bir beşikte çocuklar
Üç zamanı birden büyüyor katillerine gülümseyerek.

---

* Ece Ayhan
** Ma tu nizanî ku darên van çiyayan zinar in.

Beyaz tülbentlerinde siyah zamanlar
Kadınlar çaresizliğin cenazesini kaldırıyor.

Ölüler son nefesleriyle karları tutuşturarak
Üniformalı bir sabaha çıkıyor dağlardan soğuk.

Ben sana geliyorum, ters lale, yedi göller, zeytin acısı
Her sözünle o çocuklar yeniden doğuyor ağzından.

2012

İLK HARF

Tanrılar arasında insan yalnızlığı mı
İnsanlar arasında insan yalnızlığı mı?
Korkusu küçük düşürüyor hayatımızı.
Ne diyordu ince şeylerin annesi
"Ötekini oku, derinde dipte duranı."*

Kilisenin bahçesinde mumdan bir harita
Bütün göç yollarının iki ucuna tutunmuş
"Geride kalmanın cezasıyım –diyor–
Biliyor musun, hoyratlık değil de
İncelik yakıyor canımı..."

Bu kalabalıkta bu tenhalık–
Sevgilim, bütün sözlerimi
Mazlumların rüyasından seçtim ben.
Budur, düşünmeden bildiğim
Budur, ayaklarına serdiğim has bahçe...

2012

* Gülten Akın

BUMERANG

Camlarından dünyanın görünmediği
Bir kendine ceza sıvasız evlerden
Fırlar altın güneşlere bir bumerang.
Hayal çarşılarda kayıp odalar
'Yürür asfalt ovalarda abdal'*
Ağzında deftersiz kalemsiz bir acı
Döner sonra insanın en eski bilgisi:
Sokaklar evlerden yapılırmış
Sokaklar evlerden yapılırmış...

Sevgilim
Yoksulluktur biraz da
Yüzünde gamzelenip duran sözlerim...

2012

* Behçet Necatigil

ŞEHRAZAT

Bir mihrap mumu ak göğsün üstünde
Ağzının burcundan ayaklarının ucuna
Ayetler indirdi sabahlara kadar
Bütün sevda sözlerinden dünyanın

Ey ay ışığı şarkıcısı
Elinde gecenin perdesiz çalgısı
Sendin aynalar pazarındaki gölgeyi
Güneş şenliğine çeviren Şehrazat...

Gamzelerine cemreler düşen
Ayrılık görmemiş bir bahçede
Badem çiçekleri, deniz, incesaz bir gökyüzü
Yapraklanıp durdu canımda boşluğun.

2012

ÇİÇEKSİZ KAPI

Deniz bahçesi. Yoksul sözler.
Tarlalardan odalara buğday kederi
Başı önüne düşmüş dağ rüyası
Üzüm şırasından bir kandil akşam
Kimsenin geçmediği yollarda
Kirpik kirpik soğuyan bir kadın
Karlar altında anısız mezarlar
Gökyüzünden kesilmiş bir dilsiz baca
At arabası. Yıldızsız pencereler.
Eşiklerden yapılmış yavru köpekler
Minareden kahvenin pervazına
İki dünya mahyası harfler
Tel oyalarda bir salkım arzu
Taşlardan ağır çileyen çocuklar
Çamaşır ipleri. Yer sofraları.
Komşu bahçelerde bir heves güneş
Gözyaşı boncuklarından sevgi sözleri
Sarı defterleri alın çizgilerinin
Yer altı mağaralarında boğulan sular...

Ey bunalmış zaman. Çiçeksiz kapı.
Ey iğde kokulu ana rahmi
Sen açtın can evimi, sen kapadın
Kalbimde kaderinin mührü
Ağzım gökyüzü
Gittim ve geldim, söyledim ve sustum
Dünya bir gölgelikmiş*
Doğan ve batan günden öğrendim...

Sevgilim
Önce ölümden, sonra senden doğdum ben.

2012

* Bir Kütahya türküsünden

GÖNÜL HARESİ

Deniz uzakta değildi. Belki de odanın içindeydi. Puhu kuşları dünyayı uykulara boyamıştı. Perçem Çayı, sarmaşık köprülerle iki yakasını seviyordu. Ay ışığı, göğsünde bir murat mahyasıydı. Yıldızlar tanrıyla konuşuyordu. Saçların ormanların uğultusu, topuklarında Hafız'ın bahçesi, kırmızı bir zaman oluyordu ağzın. Şarabın Samanyolu, içimdeki arzuyu kekeme bir merhamete çeviriyordu. Ayrılık bir kuyu suyuydu henüz. Üstündeki tüllerden çıplak bir sesle döndün: "Hayatın gecesi, lambasını da beraberinde getirir."* Kirpiklerinden dudaklarına, uzak ıssız yollar düşüyordu. Bunu çok erken biliyordum ben. Sevgisiz kadınlardan, soğumuş erkeklerden, evler ölüsü çocuklardan biliyordum. Gülümseyen bir acıyla tutundum soluğuna.

Ey gönül haresi keder, insan kendinden ne kadar uzağa gider...

2012

* C. Chaplin

DOLAP

Biz şimdi evlerde, dünyaya katılmış
Oyalı lambalar, boncuklu masalar
Komşular, çarşılar, haberlerde üzüntü
Bir eski vicdan eşyalar altında
Buğulu camlarda sokakların billuru
Başkasında soğumuş bir pıhtı mutluluk.

Biz şimdi evlerde, dünyayı anlamış
İlaç kutuları, çocukların kaderi
Artan akrabalardan yere düşen uzaklık
Bir mendil gözyaşı tenha sinemalarda
Cenaze törenlerinde güngörmüş korku
Bir özgürlük hayaleti kadife perdelerde.

Biz şimdi, hayıf duygusunu geçmiş çoktan
'Bu bizim hayatımız'dan bir yufka kalkan
Yazmıştım daha önce, köpekler
Kemiklerini çıkarıyor gömdükleri yerlerden.
İnsan ruhunun pazarı, sevgilim
İnsan ruhuna kurulurmuş yine...

2012

BAHÇE, ÇİY TANELERİ, YILDIZLAR

Bir süt ırmağı akıyordu boynundan
Omuzlarında iki dolunay göllenmişti
Karnı altın güneşlerde buğday tarlaları
Göğüsleri bağ bozumlarından bir salkım şıra
Dünyanın bütün gülleri ağzında açıyordu
Çoban ateşleri, nar oyukları, yıldız böcekleri
Gövdemde sonsuzluğun dilsiz ayini
Tanrı kirpiklerinden yürüyordu canıma.

Avucumdaki çizgilere baktı uzun uzun
Kalktı. Kalçaları üç kere çizdi kendini
Bahçeye çıktı. Eli göğüslerinde. Ürperdi.
Bir avucunda çiy taneleri, ötekinde yıldızlar
Eski zamanlardan bir murat masalı
Döndü. Tek tek yerleştirdi diliyle kirpiklerime:
"Benden sonra çiy tanelerini dökeceksin ama
Yıldızlar seni uzun yaşatacak, unutma"

Zaman sayılmıyor sevgilim
Hayat Kaf dağının ardına çekildi
Çiy taneleri kumlarda birer Leyla masalı
Yıldızlar başka avuçlarda terliyor
Kimse kendinden bir yere gitmiyor
Yaşıyoruz sessizce yaramızı severek.

2012

TURNA TÜRKÜSÜ

Bozkır. Yelkovan otları. Gökyüzü masalı.
Irmakla birlikte bulutlara akan kavaklar
Boşluğun alın yazısı bir çift tekerlek izi
Güneşte bembeyaz kesilmiş mısır tarlaları
Rüzgâr değil, otların yedi renkli soluğu
Ayrılıktan yapılmış bir turna katarı
Toprağın buğusu tanrıya değdi değecek.
Sığırcık kuşlarından bir serinlik ağzında
Adam maviliğin ıssız türküsü
Eski zamanlardan bir emek cümlesi kadın
Bahçe duvarındaki sarmaşık sözüne karışıyor.
Köpek uyandı. Bir toz yumağı kadının ardında
Rüyaları uykulardan uzun salkım çocuklar
Elma ağaçlarında birer kırmızı şarkı.
İnce çılgaları uzakların harfleri
Tepeler her gün biraz daha yüksek.
Kuyu, kendi ipiyle asılmış
Bir sonsuz can sıkıntısı çatılarda zaman
Elinde bir masal azığı, kadın tarlaya gidiyor.

Babam Tahtalı Köprü'nün ayakları dibinde öldü
Annem bahçelerden namazlara ölüm hazırlığı
Kuyuyla birlikte kayboldu avlu
Sarmaşık, komşu bahçelerde el çırpıyor
Çocuklar çoktan birer rüyasız uyku
Sığırcıklar puhu kuşlarına bıraktı yerini
İnce çılgalardan gidenler hâlâ uzaklık hevesi
Ey çocukluğun sonsuz baş dönmesi
Bir turna türküsüyle yazdım bu şiiri
Sevgilim
Hangi acıyla yaprak dökersek dökelim
İnsan kendini seveceği bir dünya buluyor...

2012

BADEM AĞACI, İKİ ÇOCUK, ARI KUŞLARI

bedia koçakoğlu'na

Badem ağacı
Sende dünya çiçek açtı
Bende sessizlik

Deniz yapraklandı
Dağ bir dua
Şarkı söylüyor tanrı

Biri köklerinin arzusu
Öteki dallarının düğünü
İki çocuk avucunda

Kirpikleri bal mührü
Sesleri çiçek tozu
Arı kuşları çok uzak

Kim görür bu baş dönmesinde
Rüzgârdan ince
Bahçeyi boyuyor bir kertenkele

Frenk yemişlerinden bir kolye
Atlas gerdanında
Kale taşları çocuklardan güleç

Sevgilim
Bu kadar çiçekleniyor
İçimdeki ihtiyar:

"Böcekler, ağlamayın!
Âşıklar da, yıldızlar da
Ayrılmak zorunda birbirlerinden."*

2012

* Kobayaşi İssa

GELECEK HATIRASI

Metalin baş dönmesi
Sonsuz çarşılar
Kırk kimlikli yalnızlık
Eşyaların ıslığı
Pervane arzular
Ödünç sevinç
Hükümsüz özgürlük
Kan pıhtısı gövde
Hızın hatırası
Bir günlük gelecekler...

Işık burcum
Bir Karac'oğlan ıssızlığı ağzımda
Plastik zamanlara şiirler söylüyorum.

2012

YANILSAMALAR

Kalabalığın pervanesi sustu
Gecenin çıplak atlasında
İlk insanın elleri konuşuyor.
*

Avuçlarında yağmurun küçük harfleri
Kumlar bir ırmağı denize taşıyor.
*

Yazmasaydım, yaşamamış olacaktın.
*

Etekleri gurbet ile mühürlü
Bir gelin ağıdıyım bacasız evlerde.
*

Ey sonsuz gençlik
Aynı yaşta oluruz bir gün.
*

Mezarlıktan denize doğru
Bir erguvan yolculuğu
İki dünya birbirine dolaşıyor.
*

Ne oluyorsa perdeler çekilirken oluyor
Sessizce dışarı çıkıyorum.
*

Kaç gündür aklımda kirpiklerinin gölü
Boğulmuş bir zamana bakıyorum saygıyla.
*

İki kaşının arasındaki mührü gösterdi
"İnsanın ruhu görülebilir mi?"
Harfler kirpiklerinden dökülüyordu.
*

Parkın gölgesine ilişmiş bir emanet zaman
Çocuklarla çiçekleniyor sessizce
Yalnızlık odalara sığmıyor.
*

Açıl susam açıl!
Ev, masalını terk etmiş çoktan.
*

Çocuklar hayatın harflerine taşı ekledi
Anneler biraz daha uzağa bakıyor
Anneler biraz daha beyaz.
*

*İnsanın yarası sağken iyileşir.**
Bu sözle ışıdığım gecenin sabahı
Otuz dört çocuğu öldürdüler.
*

Mezar taşlarının dili yok, unutma.
*

Konuşuyorsun ya
Sisten güneşe çıkıyor
Kırmızı kuşlar.
*

Annem yine sustu
Alyansını çevirip duruyor parmağında
Hiç geçmiyor duvardaki zaman.
*

Güneş değil, inandım
Serçeler başlatıyor sabahı.
*

Çocuk boncuklu bir keder
Kadın yeni tanrıların kayıp duası
Adam durmadan camlardan düşüyor.
*

Bahçenin ortasında bir torba tuz
Domates fidelerimi yiyorlar, diyor
Salyangozlar bu kötülüğü bilmiyor.
*

Bu kadar inanmasaydı
Ne doğrusu çekilirdi ne yanlışı.
*

Sözüm ağzında kaldı
Kime ne söylersen söyle
Benden başlayacak cümlen.
*

Cennet mavi olabilir ama
*insanın çilesi daha güzeldir.**
Hayatımı sevdim birden.
*

Yarasalar ay ışığını paylaştırıyor bahçeye.
*

Yaşamadıklarımızın hatırası, dedi
Elindeki kitabı uzatarak.
*

Bütün bu sözlerin bir tek hükmü var:
Seni seviyorum.
*

Bu nasıl bir bağış tanrım
Ölüm, yaşarken acı veriyor insana.
*

Eğer bizi sual eden olursa
*Boynum armut sapı canım sağ söyle**
*

Zeytinler çiçeklendi
Deniz kirpiklendi
Öyle bir geçti ki yoksulluğumuzdan
Canımız yapraklandı.
*

Susmak iyileştirmiyor yarayı
Yeni yerlere varıyor eski sözler.
*

Kapıların kapanma saatleri
Eşik, gölge, kirpik–
Bir elini ötekinde ısıtıyor yalnızlık.
*

Yaşlı dünyanın sessiz atları
*Otlamaya devam edecekler bozkırda.**
Ölüler gökyüzüne gömülseydi keşke...

2012

* Sırasıyla, Metin Eloğlu, Van Gogh, Ercişli Emrah, Gérard Chaliand

YAZI

Ve şairler boyuna kimlere yazarlar?
Yıkılmış köprülerin başında
Ürkmüş boşluktan biri inliyorsa
Ve şairler onlara geldimlere yazarlar.

BEHÇET NECATİGİL

Bir Başka Bağbozumu

DİLSİZ USTALAR, SUSKUN ÖĞRENCİLER

Gaz lambasının, dünyayı küçücük odalara sığdırdığı, uykuları korkulu bir hayale çevirdiği zamanlardı. Akşamlara kadar toprak yollardan, buğday tarlalarından, yalınayak çocukların meraklarından kalkan tozlar, sabahlara kadar ince bir yorgan gibi örterdi yatakları. Puhu kuşları taşların başına, delice kuşları bahçedeki akasya ağacına konardı. Yıldızlar, yıldızlar... Hangimiz bilebilirdik bir ömür ışıyıp duracaklarını. Yazı iki kere sarıya boyayan harman yerleri, birer güneş ocağıydı. Yorgun atlar, sineklere yenik düşmüş öküzler, traktörlerden hatırlıydı henüz. Dünyanın bütün ırmaklarından büyük olan Saray Çayı, bedenimizin ilk karıncalı aynasıydı. Köyün içinden geçen Ankara-Sivas yolu, gündüzleri ayrı uzaklara giderdi, geceleri ayrı... Uzak kasabaları köy köy gezdiren çerçiler mi getirmişti ilk plastik kapları? Ya o transistorlu radyo, geceleri yalnız uzun dalgayı çeken. Kahire o zamanlar girdi evimize, İstanbul o günlerde, Ankara, Erivan o yalnızlıkta. "Sierra söylerken bülbüller susar" diye kendini öven radyomuz kuşkusuz radyoların birincisiydi ve babama bir inek parasına mal olmuştu!

Akşamlar, biçilmiş ekin kokularıyla gelirdi; sesleri banka kredisinin faiziyle yükselen babalarla, etekleri yemek derdine düğümlenmiş annelerle gelirdi... Güz, altın salkımlarında yaz güneşleri, üzüm kağnılarından bir büyülü zamandı. Okul zamanına birkaç masal, birkaç kısas-ı enbiya hikâyesi, birkaç bahçe yolma kalmıştı. Ey elma bahçelerindeki kırmızı zaman, iyi ki dallarınızdan düşmüşüm, yoksa nasıl öğrenirdim kadınların güzelliğini...

Dedem ölmemişti. Babam benden gençti henüz. "Dağlar dilsiz ustalardır ve suskun öğrenciler yetiştirirler" diyen Goethe'yi okumadan, bu iki insandan öğrendim kuyuların dilini. Annem, ahırdaki ineklere, bahçedeki domateslere biberlere ve çocukların açlıklarına ilikle-nip çözülen bir sedef düğmeydi. Evlerden birer tanrı suretinde çıkıp, daha yalnız birer tanrı olarak dönen erkekler, kahvelere camilerden daha sadıktılar ve çocuklarından çok merak ederlerdi "ajans haberlerini." Hiçbir şey yapmadan, günde on kez hükümet yıkıp hükümet kurmayı; yüksek sesli devlet sevgisinin, ters yüz edilmiş bir yalan olduğunu; kendinden başka kimseye inanmamanın mağrur yalnızlığını; sevmek arzusuyla aldanma korkusunun nasıl bir cehennem yarattığını; duvar diplerinde tanrı diye yağmura nasıl dua edildiğini onlarda gördüm. Yıllarca küfrettikleri devrimcilere, Deniz-Yusuf-Hüseyin'in idamlarından sonra, derin bir mahcubiyet ve saygıyla nasıl ağladıklarını da gördüm onların.

"Ben, bir başkasıdır" diyen Rimbaud'yu bilmiyordum henüz. İnsanın ben'inin, dünyanın bütün insanlarından, doğanın bütün varlıklarından oluşan bir mucize olduğu, o günlerden kalma bir gizli bilgi olmalı: İshak Amca, Seton Amca, Ohannes Amca, Dudu Teyze, Minas, Daniel, Urıpen, Mikail, boyalı yumurtalar... bizi terk etmemişlerdi henüz. Ben bugünkü yaşımda, onlar o günkü yaşlarında, iyi yürekli bir tanrının zamanında buluşsak bir gün, şimdi üstünden asfalt yol geçen maşatlıkta, nasıl bir keder, nasıl bir sevinç olurdu acep...

Ve sonra yağmurlar... Bulutlar ipe dizilmiş boncuklar gibi inerdi yere ve ayaklarımızdan sırtımıza doğru yağan çamura dönerdi bir solukta. Sonra karın uzun, beyaz tarihi... Çöl ve deniz, kitapların uzak masallarıydı ama kar alınyazımızdı. Evler, bahçeler, dağlar ve yataklar, hele de ayın halkalandığı gecelerde, bir ıssızlık çanı gibi sesler verir, sesler alırdı. Kar olmasaydı, bozkırın yalnızlığı eksik kalırdı. Toprağın iki uzun rengi vardı; sarı ve beyaz... Kadınlar, erkekler, çocuklar, bu iki rengin sarkacında, bir baş dönmesi halinde yaşarlar ve ölürlerdi.

Seslerin harflere döndüğü yer olduğunu çok sonraları anlayacağım bir yeni dünyaydı okul. Siyah önlük, kurşun kalem, bir küçük tahta çanta, karatahta ve tebeşir. Amerikan yardımı süt tozunun, belleğimi bugün bile ayağa kaldıran bulantı günleri. Öğretmenimiz nasıl da her şeyi biliyordu! Öğrendiği her yeni cümleyle, küçücük hayatını hem biraz daha sevip, hem de o hayattan biraz daha uzaklaşacağını, o yaşlarda hangi çocuk bilebilir ki... Haritalar, bugün bile bir giz gibi alır aklımı. Uzun kış gecelerinin masalları, şehirler yollar ırmaklar dağlar ovalar olarak, sınıfın duvarında asılı duruyordu. İlk yolculuklarımı, bu mavi sarı kahverengi yeşil işaretler arasında yaptım ben, kirpiklerimle gidip kirpilerimle gelerek.

Ve bir gün, çocukların ve kitapların tanrısı, henüz üçüncü sınıftayken, bir sandık dolusu kitabı önüme boşaltıverdi. Denizler Altında 20.000 Fersah, Tom Sawyer'in Maceraları, 80 Günde Devr-i Âlem, Hz. Ali ve Hayber Kalesi, Kerem ile Aslı, Pollyanna, Pinokyo... Şehrazat'ı ve Şehriyar'ı, Binbir Gece Masalları'nı bilmeden sevdim. Jules Verne bendim. Mark Twain ben. Hz. Ali, Aslı'nın Kerem'i... Robinson Crusoe değil ben kuruyordum ıssız adayı. Köy, küçüldükçe küçülüyordu! Ben, '68 kuşağına doğru büyüdüğümü bilmeden büyüyordum.

Yozgat bir kar kentidir/ Sürmeli bir türküdür/ Serttir soğuktur küçüktür./ İki dağın dudağına kısılmış/ İncecik bir sudur/ İçinde zamandan başka her şeyin aktığı.../ Güneşi bir nazlı konuktur yazlar içinde/ Ömrü çiçeklerin rengi kadardır./ Ağaçları çatılardan yüksek/ Avluları evlerinden geniş/ Bir rüzgâr kentidir Yozgat/ Çam kokuları, bıçkın delikanlılarıyla/ Yıllardır kesilmeden esen/ Yoksullukla düşlerin iç içe büyüdüğü/ Dar sokaklar eğri evler boyunca...

Kadını bir eski zaman resmidir/ İşin ve konuşmanın tutkun aynasında/ Erkeği odalar dolusu ağırlık.../ Duruldukça rengini bulan sular gibi/ Çocukların büyüdükçe büyüklere benzediği/ Bir taşra kentidir Yozgat/ Zor inanıp güç değişen.../ Durur zamanın alnında donuk/ Bir basma entarinin eteğinde/ Soluk, eski desenler gibi...

Günler içinde bir gün/ Dokundu parmakları hayatın/ Ufkumun bunalan perdesine.../ Fırınları sinemaları minareleriyle/ Hareket ülkesi bir kent simgesi olarak/ Yozgat, girdi ömrüme... (Yolculuk kitabından)

Ermeni ve Rum ustalardan kalan birkaç taş yapı, ahşap konak dışında, coğrafyasını, iklimini, kültürünü paraya çeviren kimliksiz bir "büyüme", onun da belleğini, geçmişsiz geleceksiz bir zamana hapsetti. Herhangi bir taşra kentinden onu ayıran, nazar boncuğu gibi orada duran Çamlık, Saat Kulesi, Çapanoğlu Camii ve birkaç eski yapı hâlâ. Bahçe içinde evler yok artık. Ahşap konaklar yok. Ülkü Kırtasiye var ama bizim kuşağı yetiştiren kitaplar yok. Abbas Sayar yok. Gülten Akın, on yaşında alıp gittiği Yozgat'la bir uzak zaman. Ethem Baran'ın öykülerindeki Yozgat, kaç kişinin burun direğini sızlatır acep? Tol Çarşı, tarih bile değil yeni kuşaklar için. İçkili lokantalar bir suç gibi kentin kenarlarına itildi. Geleneksel meyhaneler, çalgıcı kahvehaneleri yok. Abdalları düğünlerden 'orkestra'larla 1980'lerde sürdüler. Simitçi Hasan çoktan öldü. 1974'de bir avuç "devrimci genç"in kurduğu Halkevi yok. "Her şey daha çok zaman olsun diye hızlandı. Zaman ise gittikçe azalmakta" diyen Canetti'nin acısı, Yozgat'ın da yazgısı. Kentler de insanlar gibi mizah duygusuyla birlikte kederini de yitiriyor sanırım. Geriye, belleksiz sokaklarda bir yeni zaman politikacısı ile plastik şarkılar kalıyor. Yozgat, bundan ne kadar uzak durabilirdi ki...

2011

PERVANE*

* 2015 Dağlarca Şiir Ödülü

Üç tutku yönlendirdi hayatımı: Sevgi açlığı, bilgi arayışı ve başkalarının acılarına yönelik dayanılmaz bir merhamet. Aşk ve bilgi göklere yükseltti ama merhamet her seferinde çekip yere indirdi beni.

BERTRAND RUSSELL

BÜYÜME MASALI

Şimdi ben tuttum, çizgili defterlere
Boncuklar dizerken hem de

Elleri şıralı bir çocuğa
Güneş yumağı bir çocuğa, ağaç yarası bir çocuğa
Buğday firikleriyle tarlaları ağzına dolduran bir çocuğa
Kirpikleriyle karları yuvarlaya yuvarlaya
Evlerin içine dağlar indiren bir çocuğa
Rüzgârlı memeler pınara hareler düşürecek diye
Pınar lülesine aynalı salıncaklar kuran bir çocuğa
Serçelerle uyanıp puhu kuşlarıyla yatağa giren
Bir avuç sularda ay ışığına belikler ören
Gaz lambalarıyla duvarlara dünyalar çizen bir çocuğa...

Asfaltın bulantısını, denizlerin köpüklü uykularını
Kocaman bir cam kavanoza benzeyen şehirleri
Işıkları, ışıklar içinde gölge masalı insanları
Gürültü makinelerini, dünyadan öteye giden yolları
Yoksul evlerin eşiklerine düğümlü darağaçlarını
İnsanın insanı sevmesindeki mucizeyi
Korkunun, ölümün ilk harfi olduğunu
Dünyanın bütün türkülerinin bizi söylediğini
Acılarımızın başka acılarla güneşe çıktığını
Yeryüzü sofrasının küçücük ellerimizde kurulduğunu...

Anlattım
Öyle mi?..

Ey sözün billuru
Sensin kalbimden dünyaya yürüyen hayranlık.

2014

TENHA ATLAS

Sessizlik. Sessizlik. Sessizlik.

Tanrının insan olduğu saatler
Yaprakların dua ettiği saatler
Rüyaların dünyaya değdiği saatler
Ayrılığın kirpiklere geldiği saatler
Arzunun vazgeçişle tutuştuğu saatler
Yatakların yıldızlara serildiği saatler
Sokakların odalarda göllendiği saatler
Taşların uykulara boyandığı saatler...

İçimde hazla kederin ebruli karıncası
Ormanlardan masal almış bir uzun yol
Kuyuların dünya hevesi gövdemde
Alnımda karakalem bir gelecek resmi
Ağzım kanatları kesik şarkılar
İki bulanık zamandan bir tenha atlas
Gözyaşı mumlarından bir otel odası
Kumların çiçek açtığı deniz bahçeleri...

Seni sevdim. Seni sevdim. Seni sevdim.

2012

SERÇELERİN DUASI

Camlarda çırpınan bir eski güneş
İnce tülbentlerden ince bir eski güneş
Kirpikleri keder boncuğu bir eski güneş
İlaç kokuları içinde bir eski güneş
Yataklarda bulutlanan bir eski güneş
Eşyaların tozundan bir eski güneş
Merdiveni gökyüzünde kalmış bir eski güneş
Çocukların oyunlarıyla terli bir eski güneş
Bahçelerin tomurcuk vaktinden bir eski güneş
Kesik saçlarından filizlenen bir eski güneş
Yoldan geçenlere sevinen bir eski güneş
Aynalar saatler önünde bir eski güneş...

Uykuların gamzelendiği bu sonsuz sabahlarda
Canımda göllenen ne varsa Hayal Hanım
Harf harf gönderiyorum ya serçelerin duasıyla
Hepsi bir ölüm hazırlığı biliyor musun
Bir musalla taşı arzusu göğsünün yücesinden
Bu tenha gönül bir daha var olsun diye dünyada.

2014

SONSUZLUK

Nerdesiniz ey zamandan büyük zamanlar
Siliniyor bir bir belleğin harfleri
Bir unutma masalıymış dünya denilen avaz
Başka beden buluyor sonsuzluk kendine.

Sevgilim, söz evim, gamzeli sabahım
Yağmurlarla, böceklerle, ağaç kökleriyle
Yürüyeceğim canının yapraklarına
Yürüsün diye dünyaya güzelliğin bir daha
Belki son bir çınlama soğumuş eteklerinde.

Zamanın evi, dünyanın elifi
Kaç kere söyledim bunu sana:
İnsan yaşıyorken sever kendini
İnsan yaşıyorken öldürür.*

2014

* İnsan yaşıyorken özgürdür. / Edip Cansever

SARMAŞIK

Senin alnının ülkesinde
Su vardı, çöl başucundaydı
İshak kuşu bir Leyla avazıydı

Elma bahçelerinde bir kırmızı leke
Döndükçe kulak memelerinden topuğuna
Kırlangıçlar yuvalarıyla uçardı

Ağzımda bir kasaba akşamı
Bakardım gövdenden ayrılan boşluğa
Azıcık gülsen ağaçlar el çırpardı

Lambalar yanmadan
Kimse göremezdi yalnızlığını
Bütün yastıklarda saçların açardı

Kaç kez parmaklarımla havalandırdım
Gövdenin sarmaşık güllerini
Goncan yaprağına dilin dudağına karışırdı

Zaman bir mendil oyasından
Bir pulluk demirine
Aynı yılgınlıkla akardı

Tahtalı Köprü'nün söğütlerinde
Hayal kanıyla boyalı bir delice kuşu
Kanatlarını perçem diye yüzüne tutardı

Sonra bir uzak bulurdu herkes
Giden gidemezdi gelen gelemezdi
Hayal olurdu hatıra olurdu

Ben bir ölüm pervanesiyim ey zamanlar annesi
Bir sözüm arzuların kandilinde fitil
Bir sözüm sabahların avucunda dünya duası...

2014

HIRKA

Ne kar, ne buz tutmuş ay, ne ıslık çalan kamyonlar
Ne de okul kıyafetinde kaybolmuş bir çocuk
Harflerin yalnızlığı gecenin yalnızlığından büyük
Asfaltın kıyısında yoksul bacalardan bir hayat elifi
Bahçelerin uykusundan sürmeli gözler
Ne evden ayrılmak, ne yapraklı soğuk ince bedende
Değildi canıma yürüyen zaman acısı
Anne hırkasını çocuğa giydiriyordu…

Sevgilim, mineli sözüm
Budur güzelliğin koygun gölgesi
Beni severken yalnız beni sevmiyorsun sen…

2014

SÜRMELİ YALNIZLIK

Turunçların gökyüzüne oturdum. Bahçelerin kaderinden bir sonsuzluk vakti. Hanımeliler frenkincirlerini kokusuna boğuyordu. Boynumda uzakların cümlesiz çanı. Başsız ayaksız çarşılar. Vitrinlere boyanmış yoksulluk. Yalnızlık pergeli bir kalabalık. Evlerin kum haritası yüzler. Sevgisizlik gökyüzünü yere indirmişti. Herkes bir kayıp dua toprağın rahminde. Yollar çekilmiş çekilmiş, can verdiğin aynalara dönmüştün çoktan. Dokunmak ayrılığın gülüydü de top top soluyordu içimde. Deniz bahçeye kadar uzanmış, papatyalardan kirpikler ediniyordu. Bir kadın uzun parmaklarını uzatıyordu ölümün üzerinden. Ağzın yıldızlarla doluydu. "Yüce dağ başında ay kandil olur" türküsüyle bakıyordum yüzüne. Gecenin soluk aldığı her yerde omuzların gölleniyordu. Göğüslerin tanyerinin ayetleriydi. Tanrı bütün bayramları gövdenden indiriyordu.

Sürmeli yalnızlığım... Geldin ve gittin. Yapraklandım. Yıldız döktüm. Akşamı donandım. Ellerin yüzümde nilüfer. Keder gülümsedi. Deniz bir gönül soluğu. Şarap tenimde gül açtı. Zamana dokundum. Mumlar Tanrıya değdi. Geçtiğin kasabalar birer arzu pıhtısı. Geldin ve gittin. İncinme masalı kentlerdesin şimdi. Işıklı caddelerde bir ölüm ıslığı. Sekiz çocuğun tabutu üzerinden uzanıp öptüm tozlu aynanı. Senin ağzında sekiz beşik, benim boynumda sekiz mezar... dört mevsimli bahçelerden özürler buluyorum yaşamaya...

2014

GÖLGELİK

Ağaçlar şarkısını döktü Boncuk Hanım
Bahçelerin duası ölüm üzerine nicedir
Deniz çekildi çekildi, buğday başağı bir çocuk
Harman yerlerinde köpüklenip duruyor
On parmağın gösterdiği güneşler
Çatılarda bir yoksulluk ürpertisi
Islık çalan kirpiklerde yıldız tozları
Puhu kuşlarından bir yatakta uzaklar
Yorgunlukla sürmelenmiş bir rüya şimdi
Bir kandil soluğu gökyüzünde rüzgâr.

Önce Ömür diyorum, sonra Hayal
Sonra sonsuz karlar içinde bir nar
Bir adam her gün biraz daha ölüyor
Gövdesi ağardıkça canı heves yarası
Ağzı gecikmiş zamanlardan bir kuyu
Rodos gülünü örtünmemiş üstüne
Limon çiçeklerine mahcup
Varsa yoksa gülhatmilerden bir yoksul harf
Kimi sevse gözlerinin bebeğinde o çığlık:
"Dinle imdi sen o zarı arı inler bal içinde."*

* Pir Sultan Abdal

Dünya aklında tutmaz kimseyi sürmelim
Benim, sevgilim diye diye çırpındığım
Senin, huzur diye diye unuttuğun
Ne varsa gövdemizde tüten
–Bir karabatak sulara dalıp dalıp çıkıyor–
Bir yasemin kokusu kadar sürmez hükmü
Tanrının can bulduğu bu gölgelikte…

2014

AL YEŞİL PERVANE

Pervane şemini uyandıramaz
Başta sevda kalpte nar olmayınca
KARACAOĞLAN

Kalbim
Bir ıssız harfsin
Sesler içinde

Yıldızsız topraklarda
Gökyüzü duası
Hayal bahçesin

Kirpik göllerinde
Rüzgârlı arzular
Köpüklü gamzesin

Bir söz yeter
Taşlar gökkuşağı
El çırpan güneşsin

Nar içi bir ağızdan
Şıralı topuklara
Al yeşil pervanesin

Hazdan ve günahtan
Bir gövde büyüsü
Tanrının soluğusun

Sonra o bildik yazgı
Gönül solar aşk tozlanır
Bir sırsız aynasın

Ey kanatlı zaman
Hangi tenhaya varırsan var
Canımın tomurcuğusun

Kalbim
Doğurdun beni
Ölümle mühürlü dünyasın.

2014

TANRIM, GERÇEKTEN

Ölenin mezarına koy
Yaşamak için söylediği sözleri
Yerleştir başını onların arasına.
PAUL CELAN

Ölüm. Ölüm. Ölüm.
Ağaçlar yapraklarından utanıyor.

Sular sustu
Köpekler tabutların ardında ikinci bir tabut.

Kapılarda kötülüğün kimliksiz yüzleri
Evler duasını tanrısına teslim etti.

Geceler çaresizliğin ıssız mahşeri
Taşa dönmüş bir merhamet çıkıyor sabaha.

Anne tırnaklarını geçirmiş toprağa
Baba bulutlara çekilmiş yağmur

Yok olan evler bahçeler hayvanlar değil
Ölüm gövdeden haysiyete geçiyor.

Çocuk ölülerinden bir çığlık fotoğrafı
Herkesi boşluğun darağacına çekiyor.

Toprak bir kan çanı
'Hece taşları'nda ılgım ılgım susuyor.

Düşmanın çengeline asılmış bir soru
Bütün secdelerden kaldırıyor başını:

Tanrım
Ölende mi soluk alıyorsun öldürende mi?

Sevgilim, nerede menevişli sözlerim diyordun ya
Acının gözeneklerinden geçiriyordum seni.

2014

YUTKUNMA

Ortalıkta bir yalnızlık
Birisi kaybolmuş kadar
F. H. DAĞLARCA

Kapı sonsuza dek açık kalmıştır
Eşik bir bıçak ağzıdır
Gece ayrı gündüz ayrı ışıyacaktır.
İçi boş bir mezar açılmıştır evin içine
Devlet açmıştır
Yataklardan açmıştır
Rüyalardan açmıştır
Oyunlardan açmıştır.
Anne bir korku masalı nicedir
Anne bir öfke masalı
Anne bir ölüm–
Baba yirmi yıldır aynalara bakmıyor
Baba yirmi yıldır bir meydan ateşi
Baba yirmi yıldır bütün harfleri tüketti.
Üniformalı bir çölde Yusuf arıyorlar
Ellerinde yalnız kendi elleri
Kirpiklerinde gözyaşı kandilleri
Ağızlarında çaresiz bir Tanrı.

Yusuf, yarım kalmış bir oyundur
Yusuf, bir kâkül türküsüdür
Yusuf, dağların erken rüyasıdır.
On üçünden on dördüne geçiyor yirmi yıldır.
Evlerde ağza alınmayan bir ölüm
Cellâdından beklenen bir zalim merhamet
Karanlık dehlizlerde kaybolmuş bir müjde.
Yusuf, gecelerin sonsuz şarkısıdır
Yusuf, sabahların sonsuz acısıdır
Yusuf, bahçelerin gökyüzü arzusudur.

Bir utanç perdesi, yaşamaktan
Acısı topuklara vuran bir yutkunma
Bir gelecek vaadi canımızda halkalanan
Gövdemizde onurlu bir yalnızlık
Al yeşil bir tevazu kalbimizde
Ölülerimizden bir düğün alayı
Öldüreni anlamaya varan bir ceza
Ağzımızda şiirlerden bir gönül
Bir yaşama gücü yaramızdan:

"Biz kırıldık, daha da kırılırız
Kimse dokunamaz bizim suçsuzluğumuza"*

2014

* Cemal Süreya

TANRININ HARFLERİ

Tanrının harfleri olmasaydı, hiçbir kadın hiçbir erkeğe, hiçbir erkek hiçbir kadına bir tek sevgi sözü söyleyemezdi. Deniz köpüklenmezdi. Çiçeklere rayiha yürümezdi. Serçeler güneşten önce doğmazdı. Ağaçlar şarkı söylemezdi. Dünyanın bütün dillerinden yapılmış bir dil, kirpiklerin hevesini parmaklarda mucizeye çevirmezdi. Beden arzu etmezdi. Hayvanların gözlerinden merhamet duygusunu öğrenemezdi insan. Keder olmazdı. Zaman, doğumla ölüm arasında cümle kuramazdı. Evlerin pencereleri dışarı açılmazdı. İnsanlar birbirlerine gözyaşı boncuklarından armağanlar sunmazdı. Dünyamıza akşamlar gelmezdi. Uykular bizi her sabah yeniden doğurmazdı. İnsan, ayrılığa şiirler söylemezdi. Hazla hüzün arasında salkım çiçekler açmazdı dünya.

Tanrının harfleri olmasaydı, insanın ilk çığlığı dünyayı tutmazdı. Aldığı soluk öldürürdü herkesi. Sonsuzluk olmazdı. Ölümü gördükten sonra kimse kimseyi sevemezdi. Üzümün güneşinden şarap kandilleri yapamazdı insan. Hayal olmazdı. Hatıra olmazdı. Yeryüzü beşiğinde gökyüzü uyumazdı.

Doğanın kalemiyle doğanın kâğıdına şiirler yazamazdı insan.

2012-2013

TAŞIN ÇİÇEKLENMESİ

Yalnızlık ağaçlardan kuşlardan gelmiyor
Otlar böceklerle, bahçeler bulutlarla
Dört mevsimin masalını söylüyor
Sular kederlenmiyor kimsesiz akıyorum diye
Balıklar denizin yedi renkli turnası
Toprağın taşa borcu yok, gülün bülbüle nispeti
Kediler sokaklarda birer güneş salkımı
İğde kokuları, erik şıraları, ceviz boyaları...

Ey gövdesini aklının çarmıhında unutanlar
Yalnızlık bizden yayılıyor dünyaya
Ağzımızda kan pıhtısı arzular
Topuklarımızda uzakların kararan çanı
Duvarlara gömüyoruz var oluş ayetimizi.

Parmaklarının kandilleriydi
Sabah diye boşluğa saldığım rüya
Boncuklu cümlem
Güzel söz yetmiyor taşın çiçeklenmesine
Başlıyor başkalarının zamanı
Alnımda gökyüzü hecesi bir kırık mavi
Kapatıyorum bütün pencerelerimi.

2014

MİL ÇEKİLMİŞ HARFLER

"Nereye bakarsam bakayım
Sen uzaklaşıyorsun."

On dört yıldır unutuyorum
On dört yıldır sürüyor incinme.

Saat pişmanlıkta durdu
Bir boğuk su topuklarda arzu.

Mil çekilmiş harfler
Kalabalık cümleler kuruyor.

Odalar odalar odalar
Birbirine giriyor birbirinden çıkıyor

Sonra sokaklarda dik kafalı bir yalnızlık
Dönüp yine odalarda kederleniyor.

İnsan yoruluyor sevgilim
Yaralı bir zamanla kendini sevmekten.

Mum ve pervane. Heves ve hayıf.
Bir gün evler de bitiyor.

Senin kâküllerin, benim harflerim
O da bir çınlama geçti neyleyim.*

Bir sarı zaman Hayal Hanım
Nereye bakarsa orada kalıyor.

Sonsuzluk kemiklerde ıslık çalıyor
İki çocuk başlıyor birbirini sevmeye.

2014

* O da bir gün imiş geçti neyleyim. / Karacaoğlan

BÜYÜ

Yıldızlar değil yaseminler çıktı sabaha
Yapraklar çiy taneleriyle uyandı geceden
Saka kuşlarının sesinde rüyaların kan saatleri
Güneş kirpik kirpik indi dünyamıza.

Ağzımın üstünde bir gökkuşağı ağzın
Uyandım göğsünün has bahçelerinde
Sevgilim, acımın sahibi, dünyayı düzeltenim
İkinci bir sonsuzluk avuçlarımda gövden.

Ölüm...
Zamanın şah gülü
Senin soluğun mudur hazların kırmızı burcundan
Yaşamak diye dünyaya saldığımız çığlık?

2014

AY SAATLERİ

Zeytinlerin çınarlarla seviştiği
Tanrıya değen bir deniz atlasında
Ağzım gözüm köpük köpük dudakların
Otlarla konuşup durdum sabaha kadar

Yedi yolun uzaklığından bir ayrılık
Hüma kuşlarından bir gökyüzü şarkısı
Göğsünün çatalında terlemiş bir güneş
Çın çın soyundum günlerin yalnızlığını

Soluğumda gövdenin rayiha bahçeleri
Avuçlarım otlardan kumlara yıldız şenliği
Parmaklarından canıma yürüyen karıncalar
"Öyle düşündüm ki seni yitirdin gerçekliğini"*

* Robert Desnos

Sonra sabahın ağzı çimenlerin koynunda
Çıplak ayakların yürüdüğü uykular
At kestanelerinden bir şehir acısı
Üç zaman birden ışıdı boynunun lambasında

Ben bir simli cümleyim Hayal Hanım
Kirpiğinden topuğuna harf harf işlenmiş
Senden uzak bir gerçeğim kalmadı
Uyandım dünyanın bütün uykularını.

Ölüm sensin bundan sonra sabahın sahibi...

2014

BİR GÜN BU SÖZLER DE

Senin o gözlerinin gamzelendiği
Çay bahçesi gökyüzüne karıştı çoktan

Bahçe değil zülüflerinden bir salıncaktı
Kediler çınarlardan dökülür dökülürdü

Bir baş dönmesiyle evler hayaldi
Bir baş dönmesiyle dünya hatıra

Alınlarının ortasında bir saat kulesi
İnsanlar sonsuzluğa bakıyor hâlâ

Ceplerde bir avuç çakıl taşı
Hangi denizi ne kadar ısıtırsa

Sönmüş ateşlerde bir pervane
Masadan masaya yakıyor kanatlarını

Herkesin kalbinde bir Şehrazat masalı
Sabaha çıkmıyor kimsenin gecesi

Ölüm izin verdikçe gider otururdum
Bozkır izin verdikçe görünürdü deniz

Sonra o parmaklarda halkalanan rüzgâr
Dünyanın bütün acılarıyla tıkanırdı

Bir gün bu sözler de gök bahçelerinde
Bir nar masalı biliyorum

Ey gövdede çiçeklenen zaman
Kendini sevmeden kimseyi sevemezmiş insan.

2014

İĞNE VE KIRBAÇ

Hangi sözü hangi iğneden geçirirsen geçir
Pencere, hayıf, uçurum, keder
Bir bulantı sabahına dönüyor dünya.

İnsan ölüyor sevgilim
Kalbi kabul etmese de
Bedeni öğreniyor bir gün ölümü.

Ey belleğin yedi kırbaçlı boşluğu
Hangi arzu yatağında boğulursa boğulsun
Kapanan senin can evin oluyor.

2013

KAFDAĞI

Dünyanın bütün şiirleri sizi söyler, bütün şarkıları size söylenmiştir. Çocuk kalbiniz gövdenizde çiçek açmaya başlamıştır. İçinizde binlerce karınca dünyayı size, sizi dünyaya taşıyıp durmaktadır. Baktığınız her şey büyülü aynanızdır. Sesiniz billur gibi açar ağzınızda. Parmaklarınız saçlarınızdan değil gökyüzünden taşar. Bütün sesler bir uzaklık hevesi, bir arzu atlasıdır. Bütün masallar siz olursunuz. Kafdağı her gün gidip geldiğiniz bir murat yoludur. Leyla sizden ayrılır, Mecnun'a çöller kurarsınız. Evler her gün biraz daha küçülür. Bütün kızlar o küçük odalarda güzelleşir. Pencereler siz baktıkça kapanır. Kimse acınızı duymuyordur! Her şey bir incinme yumağına dönmüştür. Sokaklar yalnızlığınızın ıslığı olur. Bir avuç mahallelerde bir şarkı boyu gider gelirsiniz. Sonsuzluğun elifi başlamıştır. Sizi insan içinden çekip alan aşk, götürüp insan içine katmaktadır yine. Okuduğunuz her şiir, her hikâye içinizdeki nar ocağına düşer. Bütün kitaplar sizi söylemektedir. Yeni bir büyümedir bu, acının bile yaşama gücüne, dünya bağışına dönüştüğü.

Sonra bir gün hiçbir sözün kalbinizi karşılamadığını görürsünüz. Sizin hikâyeniz değildir harflerin çatısı altındaki o ayrılıklar, köpüren bakışlar, arzulu parmaklar. Sizi göklere çıkaran boşluk, yerin altına doğru çekmeye başlamıştır. Herkes baş dönmesini unutmuştur. Akşam gün ortasında gelir. Rüyasız uykularla sabaha çıkılır. Dünyayı göğsünüzden taşıran arzu, bir kan pıhtısına dönmeye başlamıştır. Her şey üstünüze gelmektedir. Ağaçlar, kuşlar, börtü-böcek bütün sevincini yitirir. Bir hayıf cümlesi uyanır içinizde usul usul. Birden anlarsınız ki sizin acınızı ancak sizin sözünüz avutacaktır. Yazacaksınız. O sonsuz beyazlığa, kimsenin söylemediği o büyülü dizeyi düşeceksiniz. "Ben'in korkuluksuz köprüleri"nden* geçiş başlamıştır. Mezarları hayata katan bir maceradır bu. Siz biriciksiniz, sözünüz sizden biricik. İnsanın kendi sesinden daha dokunaklı ne olabilir bu kalabalıkta...

2012

* Gülten Akın

OTLAR BENDEN YÜCE

Ene'l-dünya.
Tanrıdan önce de
Ölümden sonra da.

Derya suretiyim
Damla yazgısı
Toprağın rahmiyim.

Çark dönerim
Çöl ve dağ
Yer ve gök.

Hayvan benim
Sular secdem güneş kıblem
Otlar benden yüce.

Açlık ve aşk
Canımın pervanesi
Bedenler döndürürüm.

Bir kadın doğurdu
Sonra bir kadın daha
Hazdan yapıldım.

O cam bilyeyim
Kuyudan buluta
Büyüdükçe çocuk.

İnsanların hizasında
Bir mazlum cümle
Alın teriyim.

Omuzumda tabut
Avucumda beşik
Sarkacım, çiçek tozuyum.

Zamana katıldım
Acı ve sevinç
Sonsuzluk hükmüyüm.

2014

BAŞ DÖNMESİ

1.
Ateşi hatırla, dedi.
Ağzı bir kül ocağı ağzımda.

Sonra o balmumu yalnızlık yeniden
Tanrı soluğundan uzak.

Uzun sevda sözlerinden acı
Kuş kanadı bir ayrılık
Uçar hâlâ kalbimden soğumuş bir zamana.

2.
Hatıranın yaraları, dedi.
Hayal gücünün yaraları, dedim.
Kalbimizde dünyanın bütün karıncaları
Tenimizde pul pul gülümseyen bir sarı zaman
Ağlamadan konuştuk ilk kez.

3.
Kavaklardan palmiyelere
Pıtraklı bir ömür
Geri çekilerek yaşar hâlâ.

Taşra diyordun ya...

4.
Ben yola âşığım
*Çünkü üstünde tanıştık**

Ayrılıktan sonra da
Süren yola...

5.
Parmağının ucunda
Mavi bir rüya
Köpükten bir zaman
Yavruağzı bir gövde

Deniz değil

Bozkır masalı
Zeytin masalı
Turna masalı
Üzüm masalı

Çocukluk ey
Ölümle bitecek gökyüzü.

* Nagat El Saghira / Ana Baashaq El Bahr şarkısı

6.
Bademler, onbiraylar, frenk incirleri
Işığın baş dönmesi
Ölümden başka bir şeyin konuşulmadığı
Kötü bir yaz.

Yaşıyoruz sedir ağaçlarının gölgesine tutunarak.

7.
Yemenisini çözdü –serinlik biraz–
Saçlarının ucunda geceden kalma yıldızlar
–Yalnızlık kadar–
Terini sildi. Domatesler, biberler, mısırlar
Onlarca güneş gövdesinde
Dudakları hazdan acıya boyanıyor.

Ev küçük. Adam hayal. Çocuk damla.
Üç zamanlı bir kilit bütün kapılarda.

8.
Uzun bir çınlama
Boğuk bir çınlama
Karlı bir çınlama...

Çamlığın başında söylenirdi:
*Üç gün akıllıysam beş gün deliyim.**
Şimdi herkes unuta unuta
Yüz bin yalnızlıkla bir kalabalık büyüttü
Döner durur dünya diye plastik çarşıları...

9.
Uyandım ve pencereye koştum
Ter içinde bir arzu
Yaprakların gümüşü
Uyku damlası serçeler
Yıldız böceklerinin uğultusu
İç geçiren sarısabırlar
Bahçelerden bir gökyüzü...

Hayatın ve ölümün sahibi
Bir daha doğurdun beni
Kasıklarının gamzeli sularından...

* Yozgat Sürmelisi

10.
*Sağır bile karşılıklı konuşur.**

Ey tek heceli uğultu
Saygı sularını geçtin çoktan
Ne işin olur çok kapılı sözlerle.

11.
Bütün kıyılar geldi yerine, kediler, serçeler
Nar kızardı, dağ gülümsedi, zeytinler indi çarşıya
Kirpiğin kaşına değsin artık bunaldı sarnıçta su.

* H. Michaux

12.
Kadın bütün mezarlardan evlerden göklerden taşıyor
Dünyanın bütün yoksullarından bir ölüm alayı sokak
İki kanadında iki kurşun, turnası bakkaldan dönüyor.

Ölüm bir gün seni de, ölüm bir gün, şahdamarından–
–Tam gücünün doruğunda, Tanrıdan mağrur–
Çocuğunla vurmasın yine de, çocuğunla vurmasın...

13.
Gelin görün, caddeler kan revan
*Gelin görün, caddeler kan revan**

Yetmiyor ölüm acısı yoksul hayatlara
Çocuk tabutlarından madalya dağıtıyor devlet polise.

* Pablo Neruda

14.
Anladım, benimle bir daha ölecek babam
Sonra ben çocuğumla bir daha öleceğim
Sonra hiç gelmemişe döneceğim.

15.
Akşam –diyor–
Küçük ölüm, beyim.
Uyku gölleniyor yüzünde.

Beydağları'nın başında
Bir puhu bir çakalla
Akşamı söyleşiyor.

16.
Ay ışığı, kirpik kandili, ishak avazı
Ayrılığın ulaştı yoksul bahçemize.
Şimdi penceremiz boyasız bir gökyüzü
Yapraklarda çiy tanelerinin kırık boncukları
Fitili yanmış bir gece avuçlarımızda
Uzanıyoruz sessizce üzgün hikâyemize:
Sabah oldu sabah oldu cigaram yanmaz oldu
*Cigaramın dumanından gözlerim görmez oldu.**

17.
Gözyaşı lekeli bir yemeniyi çıkardı sandıktan
Üç kez öpüp koydu başına. Bahçeye çıktı.
İncitmeden açtı katlarını. Parmakları bir eski ayin
İğde kokularına serdi saygıyla...
Sonra güneşler çekildi, uzaklaşan seslerle geldi akşam
Yalnızlık fotoğraflardan sessizce yastığa indi.

Otuz dört yıl geride kalmış bir yemeniyi uyuyacak kadın.

* Kızılcahamam Türküsü

18.

*Çığlığı yansıtmayan tek bir dize var mıdır?**

Ve biz bulutlara gömdük çocuklarımızı
Ve biz çocuklarımızın kirpiklerine astık babalarını
Ve biz öldürenden hayatımızı bağışlamasını bekledik
Ve biz katilimizle geleceğe şarkılar söyledik
Ve biz yoksulluğun acısından sessizce uzaklaştık
Ve biz kadınlarımızı arzularından tavanlara astık

Var mıdır gerçekten tek bir dize
İnsanın haysiyetinden doğmamış olsun...

19.

Şemi pervaneyi yandırdığı için yanmadadır
*Ciğeri dağlanır elbette ciğer dağlayanın.**

* Louis Aragon; Celal Güzelses

20.
Bir gönül üşümesi bu
Isınmak için eğildiğin ocak külüyle boğuyor seni.

21.
Merhametine sığındığım sabah başladı
Akşamın sorularını iyileştirecek sabah başladı
Herkesin uykular boyu gittiği sabah başladı
Bir ilk dokunuş hazzıyla ürperen sabah başladı
Taşların kadife atlaslarda iç geçirdiği sabah başladı
Göğsümdeki gözyaşı kurusunun uyandığı sabah başladı
Rüyanın bağışa döndüğü sabah başladı

Ey sesler annesi, harfler sureti
Bir dünya şarkısıyım ben ağzında harelenen.

22.
Oda, hayal, sokak, hatıra
Yalnızlıkla kalabalık arasında bir eşitlik işaretiyim.

23.
Çimenli korum
Sözümü taşıranım
Kalktım
Zamana baktım
Bekleyişin ocağına hevesler attım
Kuş kanadı yolların olsun diye
Tanrıyı kendisine elçi yolladım.

24.
Ben bir güzellik gördüm
İnsanlar içinde bir yalnızlık gördüm
Köpükleri gökyüzü merdiveni bir su gördüm
Kirpikleri yüzünde secde bir dua gördüm
Kısacık gördüm
Uzun baktım
Canımdan fısıldadım
İnsan sevmezse ölür
Su beni dinledi
Su kendini dinledi
Su dünyayı dinledi.

2012-2014

HECE

Ölüm gelecek
Hayatın kapısını açacak
Yaşarken bilmedik
Bir masaldan ötekine
Önce beden sonra söz
Dünya bir daha yıkayacak
Ellerini bizimle

Sevgilim
Göğsünden topuklarına
Buydu çırpındığım gerçek
Buydu vardığım sonsuzluk
Bizden başka can evi yok Tanrının
Bizden başka zamanı
Bizden başka ölümü
Yok...

2014

CAN SIKINTISININ ÜZERİNDEN

Yine de bu acılar söylüyor bana var olduğumu
PABLO NERUDA

Yüzü tenha bahçelerden bir gecikmiş yaprak
Elleri güneş harmanlarında yorgun dualar
Gözleri göz değil acı boncuğu birer çocuk
Bir top karabulut göğsünden dizkapaklarına
Oturup oturup kalkıyor çuvalların başında
Entarisi yoksulluğun boyalarıyla mağrur
Saçları muradına yenilmiş gençlik örgüleri
Neyi giyiniyorsa gündüzlerin kaderinden
Onu soyunuyor gecenin kasıklarına...

Yıldızlardan ödünç alınmış bir rüya
Kâküllerden eteklere tarazlı arzular
Ey eşiklerden alın çizgilerine vuran gölge
Korku bu kadar mı koygun açar bir ağızda:
"Yağmur geliyor... Yağmur geliyor..."
Çığlığı evlerin kapılarında ikinci bir yalnızlık
Elleri bulut bulut gökyüzü pervanesi
Ey çaresizliğin kirpik döken geleceği
Kadın çuvalları saçlarıyla taşıyor.

Adam başkalarının hayatından
Bir Tanrı uzaklığı, gölgesiz bir eşik
Yağmurun, kadının, can sıkıntısının üzerinden
Gövdesinden kalan boşluğa bakıyor.

Ey ana rahminde soğumuş arzu
Ey çeki taşı zaman yüzümüzde halkalanan
Acıdan çok cezaya benziyorsun.

2014

KAPILAR BİZDEN ÖNCE

Kapının hızlı ya da yavaş kapatılmasıyla,
az ya da çok bir öfke geride bırakılır.
KAFKA

Sır kapısı. Kader kapısı. Ruh kapısı.
Eski hayatlardan bir yorgun hatıra
Yeni hayatlardan bir kanat heves
Odalarla sokakların bıçak ağzı
Giderek yüzümüze benzeyen yüzü hayatın
Dünyaya açılan alın yazımız
Erkeklerin bulutlara değen kaşları
Kızların kilitlere düğümlü kirpikleri
O gözyaşı mihrabımız
Duasını yalnız bizim duyduğumuz
Güneş geçirmeyen korku
Çatıların koltuk değneği
Yıldızlarla soluk alan yalnızlığımız
Rüyaların çifte sürgüsü
Açılır seviniriz, kapanır seviniriz
Çatık kaşımız. Aralık ağzımız.
Gölgeli yüzümüz.

Yazmışım bir nazlı zamanda
Bir nazlı kâğıda:
"Yanlış bir kapıyım ben
Önünde yanılmış bir çocuğun durduğu."*
Tüter hâlâ canımın ocağında arzusu
Bir kanadı gökyüzüne uzanır
Bir kanadı kapanır gövdeme simsiyah...

2014

* Yolculuk'tan

HEVES TÜRKÜSÜ

Enginli yüksekli geldim kapına
Efendim muradım ağzında kaldı
Kirpiğin kaşına sitem ediyor
Hevesli sözlerim sözünde kaldı

Bulanık dağlarda hayalin kandil
Sildin yaşlarımı ellerin mendil
Gönül arzulanır o da bir gündür
Turnamın kanadı yüzünde kaldı

Ayrılık pervanem mumlarım sendin
Köpüklü pencerem günlerim sendin
Tutuştu can evim küllerim sendin
Ateşim rüzgârım göğsünde kaldı

2014

ÇINGIRAKLI KORKU

Kendi yokluğuna rıza göstermeyen kişi
bir akıl hastasıdır.

E. M. CIORAN

Her yer zehirli bir geçmişin dizginsiz saltanatı
Kibirle küfür sarkacında bir Tanrı
Parmakları ağzında saçaklı kırbaçlar
Kirpikleri ihtirasın kırmızı ıslıkları
Mazlumların kaderinden çoktan çıktı
İktidar şehvetinden bir gövde
Hırsı korkusuyla sevişiyor.

*

Kasaba peygamberi
Hazların günah kâtibi
Kedileri köpekleri yasaklayacak
Şiir, heykel, opera
Bir bulantı cümlesi en fazla
Bir bakışıyla ağaçlar çarşı pazar
Borsa canı
Sulardan serçelerden nergislerden uzak
Cehennem Tanrısı.

*

Külhanbeyi
Kağnı gölgesinde elbette
Zekâsız küfür
Herkes bir ihanet sureti
Devlet şımarığı
İnsanların ezikliğinden bir şenlik alayı
Üç düğmeli ceketlerin baş dönmesi
Düştüğünü bir gün öğrenecek
Kalabalık onu söndürmezse
O kalabalığı söndürecek.

*

Suçu ortalığa saçılandan kirli
Korkusu suçundan çıngıraklı
İçindekiler ağzından çıkandan düşük
Susması konuşmasından çiğ
Ana rahminin onurlu yoksulluğunu çoktan yitirdi
Başı doyumsuzluk burcu
Ayağına küfredip duruyor.

Şeytan ona bakarak kendini temize çekiyor.

2013-2014

KARACAOĞLAN'IN BİR ŞİİRİ ÜZERİNE ÇEŞİTLEMELER – XI

Kuşlar seslerini bulmak için
Ağaçlara koşuyorlar
O kadar yer gördüm ki
İçim sızlıyor unuttukça

MELİH CEVDET ANDAY

Yağmur Damlasından
Dünyayı İçmek

Ah şu kayıtsızlığın gücü! Budur taşlara milyonlarca yıl değişmeden dayanabilme olanağı veren.*

"Günlerin bulutlu ve kısa olduğu yerde, ölmekten acı duymayan bir soy doğar." Coğrafyanın ve iklimlerin, insanın bedeninden çok ruhuna verdiği biçimin, bir derin iç sıkıntının, dilde billurlaşmış resmi olan Petrarca'nın bu sözü, onca yüzyılı ve kastını aşar, gelir, taşranın ruh atlası olarak serilir önümüze. Ölümden acı duymayan bir yaşam... Sözün trajedisi bu denklemde yatıyor sanırım. Zamanın dışında yaşamak. Olup biten hiçbir şeyin, hiçbir yenilik taşımaması. Beklenti ve hayıf duygusunun ötesinde bir dünya. Her şeyin doğumla birlikte, bin yaşında bir tanrı sureti gibi boşluğa asılıp kalması. Kanıksanmış varlık. Tozlanmış bir ruh. Ağaçların, yıldızların, çocukların, kadınların, erkeklerin, kedilerin, köpeklerin... her şeyin, insanın canında gezen, daha doğrusu duran kör bir tekrara dönmesi. Annelerinin memelerinden, bir yere gitmeyen yolları, pıhtılaşmış arzuları, eşyaların kasvetini, baba sesinin soğukluğunu emerek büyüyen çocuklarla, yanlış büyüyen kadınların erkeklerin birbirlerine gömüldüğü ay kandil sokaklar, pıtraklı sözler, mezar damlası odalar. Her şeyi hayranlıkla küçümsemenin gergefine geren, uzakları, topuklarda zonklayıp duran bir dip sızısına, bir yıkıcı tutkuya çeviren sonsuz bir sıkıntı ayini...

---

* Cesare Pavese

Tezer Özlü'den iç burkan birkaç görüntü, bu resmi taşradan merkeze taşıyan, bu tozlanmış ruhun çırpınışına harf harf bir başka gerçeklik yaratan yeni bir bunaltı haritası olacaktır: *"Şimdilerde... Sokak aralarından geçerken... gözüme pijamalı aile babaları ilişirse, kışın, yağmurlu gri günlerde tüten soba bacalarına ilişirse gözlerim... evlerin pencere camları buharlaşmışsa... odaların içine asılmış çamaşır görürsem... bulutlar ıslak kiremitlere yakınsa, yağmur çiseliyorsa, radyolardan naklen futbol maçları yayımlanıyorsa, tartışan insanların sesleri sokaklara kadar yayılıyorsa, gitmek, gitmek, gitmek... isterim hep."*

Bu ruh atlasında, bu fiziki coğrafyada insan, önce şaşmaz bir şekilde, kendi hayatının dışındaki her şeye derin bir hayranlık duygusu besleyecektir. Başka hayatlar; yıldızlar, ırmaklar, yollar kılığında günde bin kez kirpiklerinden gövdesine akıp duracaktır. *"Kitapların, türkülerin, filmlerin başka dünyalara yağdırdığı yağmurlar bir iyilik, bir arınma gibi oralarda yaşayan herkesi köpük köpük çoğaltacaktır. Başka insanların baktığı pencereler güleç, başka güneşlerin vurduğu sular derin ve mavi olacaktır. Evlere dönüş, hak edilmiş bir şenlik olacaktır başka dünyalarda. Bir ip gibi insanların boğazına oturan sokaklar, ufukların ardında insan içine karışmış bir gökyüzüne dönecektir. Burada mutluluk kişiliksiz bir duyguyken, uzaklarda acı bile yaşama bağlayacaktır insanı."* (Bir Gün Ölümden Önce)

Hevesin ve hayalin, insanların gövdelerini durdukları yerde pervaneye çeviren kanatları, önlerinde açılan bir yola dönüşmez her zaman. Taşranın masalı yine taşra olacaktır. Rüyası kendinde gerçekleşecektir. İnsan kendisini sevmeden ne kadar yaşayabilir? Hangi mutsuzluk yüzünü balmumuna çevirirse çevirsin, hangi tenha zaman canında yaprak dökerse döksün, hangi uzaklar gerçeğini küçük düşürürse düşürsün, hiçbir yere varmayan bu kıyısız hayranlık, aynı hastalıkla sakat, varıp bir küçümseme refleksine dönüşecektir. Bu kez kendisini hayranlığın öznesine çeviren, başka dünyaları, başka hayatları küçümseyen bir reflekse. Hiçbir zaman ışımamış olan uzakların ışığı birden sönecektir. Kasvetin odaları başlayacaktır ışımaya. Bahçeler dört mevsimden yapılmış bir yaşama tutamağına dönecektir. Yıldızlar pencerelerde birer hayal boncuğu olacaktır yeniden. Elimizde olan budur. Bu, bizim hayatımızdır. Biriciktir. Hayranlığın tahtına kurulmuş küçümseme, yaralı aklımızı ele geçirmiştir: Uzaklar yalnızlıktır. Kötüdür. Korkutucudur. *Cehennem, başkalarıdır.* (Sartre) *"İnsanın hayatı, yenileceğinden hiç şüphe etmeksizin, var olmaya çalışmak için harcanmış bir çabadır"* der ya Schopenhauer; taşra bu sözün çaba harcanmadan gerçeklik kazandığı yerdir. Yazgının peşin cezasıdır. Kurtulmak ağırdır, pahalıdır.

Taşra. Süveydamız. Kan pıhtımız. Yıllar sonra, "merkez" denilen bir merkezde, herkesin kalabalık sandığı bir yalnızlıkta, sendin var olduğum AYİN... Ey her yere benden önce varan şiir...

Biz hepimiz uzun uzun sıkılırız
Arkadaşlarımız da sıkılırlar ki bize gelirler
Boşlukta asılı bir Tanrı zamanı
Otururuz bütün hareketlerin dışında
Aynı sözleri her gün ilk kez söyleriz
Yalnızlığımızdan kopmuş bir taştır çocuklarımız
Yaşına gelmeden katılırlar bize
Pencerelerden yine kendimizi görürüz
Öyle uzak ki dünya avuçlarımıza
İkinci bir cezadır duamız kalbimize
Hoyrat ve sıkılgan gideriz kadınlara
Kadınlardan geliriz bir eksiklik cümlesi
Gölgemiz kendimizden daha konuşkandır
Hiçbir güzellik kışkırtamaz aklımızı
Yoktur ki acı olsun başkalarının yıkımı

Dışımızdadır ağaçların kanadı suların elleri
Toprakla deniz arasındaki fark
Birisinde susuz boğuluruz
Öteki nem bile değildir sözümüze
Her kapımız bir mezar taşı
Biz hepimiz uzun uzun ölürüz...

(Gölge Masalı, 2005)
2013

YAŞIYORUZ SESSİZCE

Babanız içerde şiir yazıyor diye
çocuklarımı sessiz ağlattım ben.

HATİCE ERBAŞ

Ben öldükten sonra üzerimde otlar bitsin, çiçekler açsın. Taş kapatır, çimento kapatır, hiç kimse istifade edemez. Benim toprağım da millete hizmet etsin. Orada biten otlardan koyun yesin süt olsun, kuzu yesin et olsun, arı götürsün bal olsun. Benim, taşın altında yatmakla bir istifadem yok. Bunun için üstümü kapatmayın.

ÂŞIK VEYSEL

ÖMÜR HANIM

Güzelliğin geçici olmadığını senden öğrendim
Emeğin aşktan büyük bir hazine olduğunu senden
Zaman, kâküllerinden doğar topuklarından batardı
Al yeşil soluğum, yarasına döndüğüm, sözümün sahibi
Sevmenin, dünyayı sevmek olduğunu senden öğrendim.

2015

ÖLÜM YOK DÜNYADA!

Dışarılar ne kadar güzel, demiştin.

Ayaklarımı özledim, demiştin.

Çıkınca dağlara gidelim, demiştin.

Kirpiklerin açıldı, kapandı
Gelinlikler içinde bir kız
Sivilceler içinde bir oğlan
Gözyaşı beşiği odalar
Hayal salkımı iki çocuk
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı, kapandı
Derinlerde iki baba masalı
Sır tutmuş iki anne
Yaşlandıkça bizden masum
Yaşlandıkça bir özür duası
Girdi içeri.

Kirpiklerin---
Bir bahçe dolusu gülhatmi
Belikleri çözülmemiş kar uykuları
Acemi bir deniz sevinci
Gövdende boncuklanan gökyüzü
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı---
Kömür kokularıyla dolu yalnızlıklar
Şekerli sudan yapılmış iki çocuk ağıdı
Ölümün sokaklardan taştığı bir şehir
Çocuklarının ders çalıştırdığı bir gül anne
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı, kapandı
Yoksulluğa gülümseyen yaşama büyüsü
Gelişini şiirlerle karşılayan odalar
Gençlik Parkı'yla Hayvanat Bahçesi arasında
Misafir ağırlayan bir yorgun gurbet
Girdi içeri.

Kirpiklerin---
Rüyalarından yapılmış bir oğlan
Arzularından doğmuş bir kız
İki güzellik elifi emeklerinden
Elleri canında yaşama sevinci
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı---
Gülüşü buğday tozu bir baba
Süt kokularından bir anne hasreti
Bir ellerinde zeytinyağı bir ellerinde peynir
–Ben, işten okula gidiyorum akşam soğuğunda–
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı, kapandı
Yabancı bir gökyüzündeyiz
Geldiğimiz yerler çoktan ölü toprağı
Yeni insanlar seviyoruz
Hepsi, yüzlerinde senin güzelliğin
Girdi içeri.

Kirpiklerin---
Pata eteklerinde yatıyor, Zeytin başucunda
Kimi seviyorsan acısı sende kalıyor
Harflerden bir yalnızlık yolların ucunda
Kırk beş yıllık bir kavuşma
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı---
"Ne düşünüyorsun Hatice"
"Bilmiyorum ki"
Ağzında sevdiklerinin cümlesiz güzelliği
Dünyadan elini çekmiş bir sonsuzluk
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı kapandı
Doktorlar bembeyaz susuyor
Ben sana inanıyorum
Ölüm yok dünyada!
Son bir gök damlası ağzının burcunda
Girdi içeri.

Kirpiklerin kapandı, kapandı
İlaçlar bitti, uykular bitti
Dudakların kurumuyor, ayakların şişmiyor
Soracak sorumuz kalmadı
Hepimizin canından yapılmış bir ölüm
Girdi içeri:

– Ciwan beni hatırlayana kadar yaşasaydım.

– Ölecekmişim gibi ağlayıp durma öyle.

– Tedaviyi neden kestiler ki?

– Ölürsem çocuklarımı üzme.

– İyi ki seninle yaşadım dünyayı...

2015

ISLIK ÇALAN ODALARDA

Seni yalnız bıraktım diye
Mezarından bile koşarak geliyorum eve.

Islık çalan odalarda
Konuşuyorum konuşuyorum konuşuyorum.

Uzaktan gelmişim, ağzımda sabahın çiy taneleri
Çocuklaşma diyerek çekiyorsun ağzını.

Sonra kaldırıyorum başımı, pencere değil
Sıralı kirpikler gibi çocuk ölüleri.

İnsan acısından utanır mı
Döktüğüm yaşlarla zehirleniyorum.

Bizden geçti de, demiştin, hepsi ölümün rahminde
Bu çocuklar nasıl yaşayacaklar bu ülkede.

Antakya'dayız, Vakıflı Köyü'nde kalbimizi seviyoruz
Bu iyilik içinde kimin aklına gelir ölüm.

Deniz kıyısına gidelim haydi
Mavi, göğsünde uyutur biraz korkumuzu.

İki kişilik bir yalnızlığım fotoğraflarının önünde
Birisi alıp götürdüğün, öteki bırakıp gittiğin.

2016

SELA

Metin söylüyor Hatice
Hançeresinde senin acın
Kirpiklerinde benim kalbim
İki kaşının arası uzun bir sela
Parmakları tam yaranın üstünde
Kaldır başını o gölden anne, diyor
Tutuşan otlar gibi düşüyor sesi
Belikli bir kız, okulun bahçesinde
Çamlığın başına karlar düşürüyor.

İyi ki dinlemiyorsun
Unutmak diyor, sonsuz rüya diyor
Kaybolmak diyor bir hiçlikte
Metin beni senin koynuna gömüyor:
Besbelli üşütür soğuk topraklar
*Soymayın, soymayın giydiklerini.**

2016

* Ahmet Kutsi Tecer.

SELVİNİN ALTINDA

Limoni bir selvi diktim başına
Orada da bir hayatın olsun diye
Nazmi elimden tuttu can suyunu verirken
Güneş taşıyacak sana soğuk havalarda
Gidip gelip yapraklarını öpüyorum
Dalları uzanıp yaşlarımı siliyor
Yüzüm gözüm toprağından bir dua
Sen evsiz yapamazsın
Alıp getiriyorum
Ben ölmeden sana ölüm yok, bunu unutma
Dünyanın bütün çiçekleriyle
Bütün şarkılarıyla, şiirleriyle
Murat damlası, acı salkımı çocuklarıyla
Burada tutacağım seni.

2015

KİM BİLİR

Senin Tanrıya inandığın kadar
Tanrı da sana inansaydı
Kirpiklerinin yıldızlı burcundan
Saygıyla gülümseyerek dünyaya
Yaşar giderdi evimizde
Ben seni sevdikçe, kim bilir
O da kendini severdi.

2016

ESKİ YALNIZLIK

Vefasızlık, Hatice
İnsanın büyük yalnızlığı
Küçük ölümü
Kendine verdiği bir eksilme cezası.

Senin o kirpiklerinden tutup
Başını güneşlere çevirdiğin çocuklar var ya
Evlerinin acısını kalbinde uyuttuğun
Şimdi senden çok uzaktalar.

Kendisini sevmek için olsun
İnsan arar değil mi bir iyilik zamanını
Kalp, eşyadan daha çabuk soğuyormuş
Eyvah ki bir daha yalnızsın mezarında.

Nasıl unutuşa dönüşür insan böyle
Güzellik ölümle biter mi hiç
Sen olsan yine bağışlardın
Ben yapamıyorum Yunus'un kızı.*

Kırk beş yıldır beni insan eden
Yüreğindeki o sabırlı merhamet
Soğumasın diye bu sessizlikte
Onların yerine de konuşuyorum seninle.

2016

* Yunus Emre.

İPİ KOPMUŞ BONCUK

Bir gün, "benim için şiir yazdın mı hiç" demiştin. Göstermiştim, "şu heves sensin, şu incinmiş gurur sen, şu utangaç aşk, şu Posta Caddesi'ndeki daktilo sesi, çocukların okul dönüşü sevinci sen." Kuşkuyla bakmıştın yüzüme. Kirpiklerim içime dökülüvermişti. Susarak büyümüş iki çocuktuk biz, kendisini sevmeyi bilmeyen. Yanımızda birisi olmadan sevincimizden utanırdık. Kaç hayat evimizde bizden çok soluk aldı. Sonra harfler girdi yoksulluğumuza. Sonra dünyanın bütün mazlumları. Elimde başkalarının rüyası, bir var oluş acısıydım önünde. Yazmaya, okumaya ayırdığım zamanlar senin de zamanlarındı. "Tenha gezen evliyam" dedim. "Ben gittim harf harf dağıldım / Sen tamamladın cümlemi."*

Yüzüm bir gelecek atlası. Başım önde dönüyorum bütün yürüyüşlerden. Mavilik yitirdi hükmünü. İpi kopmuş bir boncuğum senden sonra. Bedeni olmayan bir zaman, odalarda. Canım ne kadar acıyorsa sözüm o kadar üşüyor. Ömür Hanım, Şahgülüm, Köroğlu'm... sana bir nefes olamayan şiirden de geçtim.

2015

* *Derin Kesik*, Bütün Şiirleri-2, Kırmızı Kedi Yayınevi, s. 142.

UĞULTU

Yıllarca yalnızlık şiirleri yazdım.
Kalabalıklardan yapılmış bir ceza
Kalabalıklarda boğulmuş bir arzu
Tanrının sureti, ormanların uğultusu
Seslerden soğuk bir sessizlik
Çıngıraklı zamanlar
Boyasız evler, çatısız duvarlar
Bir şey söylemeden gidenler
Bir şey söyleyip de unutanlar
Sokak köpeklerinin ıslık çalan gecesi
Ağaçların sabah rüyası yollar boyunca
Yoksulluğun çarşılarda döktüğü yaprak
Ayrılık dedim, kavuşma dedim
"İnsanın içini dökmekten vazgeçmesi" dedim.

Şimdi içimde kirpiklerinin uğultusu
Ağız dil vermez bir dünya cezası
Başkalarının kaderlerinden soğuma
Bir öksüz ruh, bir gönül acısı
Toprağın bedeninde bulutların kefeni...

Ölümünü bırakıp odalarımıza
Uzun yanlışımızı düzelttin sonunda:

Tanrı yalnızlığı senden yaratmış.

2016

TAM KENDİNİ SEVECEKSİN...

Üç yıldır ölüyorsun Hatice
Yataktan kalkıyorum, ölüyorsun
Odadan odaya geçiyorum, ölüyorsun
Su içiyorum, boğazımda mezar hecesi bir taş
Bademaltı'ndayız, ayaklarını sevdiğin günler
Ölüler de soluk almak ister
Limon çiçeklerinden bir yaşama ayini
Yaptım mamur ettim geri devirdi diyor bir ses*
Gözbebeklerinden topuklarına çekiliyor dünya
Eteklerinden düşüyorum, düşüyorum.

İşten geliyorsun, kış, soluğun saçaksız kuşlar
İki omuzunda bitmiş gün
Ellerinden tutuyorum
Birden ölüyorsun.
"Bugün çok güzelsin" diyor Ayşegül Hemşire
İçinde bir nazlı göl usulca yapraklanıyor
Tam kendini seveceksin
Ölüyorsun.

* Sefil Selimi.

Çıralı'ya gidelim haydi, nar çiçekleriyle
Yaseminlerle silelim ilaç kokularını
Kalkacaksın, ölüm ayaklarında bir isteksizlik.
Bizim o elleri gökyüzü doktorlarımız
"Hatice Abla" diyorlar, hepsi birer Lokman iyiliği
Gözlerin bir daha tutunuyor dünyaya
Ölüyorsun.

Yirmi yaşımız siyah beyaz bir zaman
Ankara henüz ana rahmimiz olmamış
Güzelliğini omzuma alıyorum Kurtuluş Parkı'nda
Dört yanımız yeni dünyaların buğulu harfleri
Saçların ağzımda düğün-dernek
Birden ölüyorsun.

Denizdesin, bozkır mavi bir acemilik
Gövden altın güneşlerde ibrişim yumağı
İçindeki çocuk sularla örtüyor çıplaklığını
Beydağları iki omzunda iki gökkuşağı
Ölüyorsun.

Ve çocuklar Hatice, yaşama nişanımız çocuklar
Ağızları donmuş korku, ayva sarı tüyleri kan, rüyaları
Hepimizin suskunluğundan bir mezar taşı
Hangi evde doğarlarsa doğsunlar
Bizim evimizde ölüyorlar.

Sevmenin Tanrı soluğuyuz ikimiz de
Gövdemiz dünyanın ilk atlası
Boynundan dudaklarına dönüyorum mahcup
Kışlanın radyosu birden camlarda:
*Bastığımız kara toprak boyumuzu aşar bir gün.**

Gidelim diyorum. Gidelim diyorsun. Sermayemiz hayal.
İnsan yaşlanınca bir yere gidemez değil mi
Çocuklara başka bir kader, bize bir gelecek masalı
Tam su yüzüne çıktık, dünya kalbimizin hizasında
Sen hak ettin bu mucizeyi, diyorum, ağzım kan ter içinde
Gözlerin biliyor her şeyi, gözlerin bir yaşama çığlığı

Ölüyorsun...

2014 - 2016

* Karacaoğlan.

KÜL

Toprak dilsiz
Su yalnız
Ateş bir gözyaşı külü
Göklerin ardına çekildi rüzgâr.

İnsan dersen
Ha var, ha yok.

Çengeli mezarına asılı
Bir soruyum dünyanın ortasında:
İnsan neden ölür Hatice
Ölüm neden vardır?

Herkes boşluğun fotoğrafı
Bir bilen yok.

2016

KIRMIZI BAHÇE

Bir gün yanına gelmesem
Mezarının yalnızlığı doluyor gövdeme.
İlk evimize koşuyorum çırpına çırpına
Gökteki bütün kuşların
Yağmurların, yıldızların
Yüzüne konup yüzünden havalandığı
O tek pencereli sonsuzluğa
Kırk beş yıla yeniden başlıyorum.

İnce bileklerinde iki çocuk
Sobanın üstünde bir kırmızı bahçe
Göğüslerin iki dolunay uykunun göklerinde
–Bu çocuk neden bu kadar ağlıyor–
Beyaz tülbentlerde terleyen yorgunluk
İnsanı miraca çıkaran zülüfler
Gözlerinden sesine dökülen gamzeli göl...

Ellerin sonra, yedi renkli yumaklarda
Düğün eden serçe kuşları
Eşyaların gülümsediğini sende gördüm
Yokluğumuzu hazineye çeviren rüya
Hayat bilgim, gönül evim, tarazlı sokağım
Merhamet, onurun ilk harfiymiş
Bunu da sen yazdın çizgili defterime.

Seni unutacak ömrüm kalmadı
Bir soğuk zamanın akşamında
Dönüp yine sana başlıyorum...

2016

İKİ HAYAT

İnsanlar ölümü yanlış biliyor
Arasalar seni, gelseler
Öyle çok şey var ki konuşacak.

Bu neyin korkusudur
Herkes kendinin de ücrasına çekiliyor
Ne hazin. Ölüm yaşayana gelir değil mi?

Benim iki hayatım oldu diyorum
İki kere yaşayacağım, iki kere öleceğim
Boşluk bile bunlardan anlamlı bakıyor.

Utanmak kötü
Sözü değiştiriyorum
Rahat dönsünler hayatlarına.

Sonsuzluğu bağışladı onlara
Eşyaların tanrısı
Ölüm uğramayacak evlerine!

Bilmek hiçbir yalnızlığa benzemiyor
Bir kuyu çanına dönüyor dünya
İnsan en çok yakınlarından ölüyor Hatice...

2016

BİR DE ÇOCUKLAR

Annen sesleniyor avludan
"Sardunyalara su verin biraz
Renklerini boğmaya başlamış toprağı
Top kadifeler yaprak döküyor yalnızlıktan
Gülhatmiler serçeleri taşıyamıyor dallarında
Ne zaman öğreneceksiniz bilmiyorum ki
Evlerin yalnız eşyalardan yapılmadığını."

Sesimi gözyaşımla yıkayarak
Gidip toprağına fısıldayacağım
Söylediklerinden ötesini yaşadı kızın
Su değil kalbinin iklimini verdi çiçeklere
İsminden isimler ekledi öpe koklaya
Kediler köpekler saka kuşları
Ezilmiş bir salyangozun acısı
Çınarları sabah duasına çeviren serçeler
Bizden önce sahibiydi evimizin.

Bir de çocuklar
Baktığı yere gömülen anneler bir de
Çocuğunu Tanrı inkârıyla kefenlemiş bir baba
Duası kalmamış yoksulluk
Devletin onurundan vurduğu herkes...

Hayatla büyüleyip son soluğunu
Ölümü de ekledi kızın evimize.

2016

TOPRAK TÜRKÜSÜ

Yüce dağ başında yıldız kervanı
İndim ak göğsüne ecel zamanı
Sildim gözlerinden dünya yaşını
Çalındım çırpındım yokmuş dermanı.

Yürüdüm yürüdüm varmadı yolum
Tükendi gökyüzüm kapandı günüm
Açsam mezarını alıp getirsem
Yattığı yerlere toprak olduğum.

2016

Gülüp oynadığım ele karşıdır

KARACAOĞLAN

SONSUZUN UÇLARI

1.

Neden kimse sana benzemiyor Hatice?

2.

Gözyaşımın sahibi
Ne zaman alnımı camlara dayasam
Kanatlarını canıma batıra batıra
Sana uçuyor bütün kuşlar.

3.

Ölümü senden mi öğrenecektim
Soluğu canımdan çekilen kadınım.

4.

Aynalı Hamam'ın yokuşunda
Rüzgârlı bir zülüf
Bütün kenti göklere çıkarıyor
Bir ben kalıyorum o sonsuzlukta.

Nereye gidiyorsun bırakıp beni
Güzelliğin Tanrısı, nereye...

5.

Çocuklar geldiler mi hiç?

Geldiler Hatice
İçimize baktık uzun uzun
Sana geldik
Tek tek odaları kokladılar
Bizimle ağladın sen de
Sonra yine ikimiz kaldık.

6.

İster ölüm olsun ister ayrılık
İnsan unutur mu var olduğu bedeni.
Dünya sözüm, can evim
Bir gün ağzından uzak gülerse ağzım
Tanrı gökyüzüyle boğsun beni.

7.

Kumafşarı'ndayız
Gökyüzü ve toprak kocaman bir salıncak
Eteklerin sevmenin bütün arzularıyla boyalı
Rüzgâr değil, dünya soluk alıyor
Savrulup duruyorum saçından tırnağına.

Güzellik uzun konuşmaya gelmiyor hiç.

8.

Hangi çölden geleceğim sana
Yol harami, kandil kör, kumlar acı.
Dünya hükmünden azade Leyla'm
Sen bir Tanrı masalısın bundan sonra
Ben evin eşiğinde
Her gün ipe çekilen bir eski rüya.

9.

Hece taşlarından başka
Okuyacak yazım kalmadı.

10.

Elma bahçelerini anımsa
Tahtalı Köprü'yü anımsa
Eteklerindeki karıncayı anımsa
Ağzın bütün çiçeklerin tomurcuk vakti
Söğütlerin öpüşünü anımsa
Göğüslerindeki teri anımsa
Gözlerinden gözlerime düşen
Güneş bahçelerini anımsa
Unutma ölürüm, unutma ölürsün
Ayva çiçeklerinin gökleri altında
Ağzına fısıldadığım sözleri anımsa...

Yalnızlığımın annesi
İnsan ölünce yalnız kendisi ölmüyor
Ne diyordu Metin Abi
Yani benim gözlerimin bunca yıl gördükleri
Bir gün benimle birlikte
*Yok olup gidecekler, öyle mi?**

* Metin Altıok.

11.

Hurma Çayır mezarlığında bir kadın
Çimenler üstüne *kandan izler* döküyor.*
Sesinin bütün kıvrımları ölümün sureti
Vakit, dünyanın dışında bir vakit
Toprak iç geçiriyor sessizce.

Ağız dil vermezim
Seninle konuşayım diye ağlaya ağlaya
Taşların dilini öğrendim sonunda.

* *Kandan izler gördüm yeşil yaprakta.* / Erzincan Türküsü.

12.

Ömür Hanım
Çıkarıp çerçevesinden o hayal zamanları
Silmezsem eğer hayatın harfleriyle
Her gün biraz daha tozlanacak evimiz.

13.

Viyana. Mozart. Tuna.
Elisabeth'in dükkânı.
Herkes dönüp korkusunu severken
İnsanı kendinden taşıran bir incelik
İki küçük periyle
Menevişler düşürüyor acımıza
"Elfen helfen Menschen"*

Ömrümün elifi
İnsan Tanrıdan önce sevgiye inanır
Perilerden bir masal yatağının başında
On ay ölümü evimize sokmadı Elisabeth.

* Periler insanları severler, yardım ederler.

14.

"Evden uzaklaş biraz
Antalya'dan çık
Mezarlığa gitme her gün
Fotoğraflar dünyayı örter
Acı soğusun
Sen Tanrı değilsin
Ölülerden değil
Dirilerden geçer zaman
Git, bir başka insana dokun..."

Ben de öyle yapıyorum
Harflerden binlerce Hatice yaratıp
Tek tek dokunuyorum hepsine
Büyüyorum, büyüyorum
Nasılsa ölüm var değil mi
Binlerce hayatla gülüyorum zamana
Gülüyor benimle birlikte Hatayi de:
Bir derdim var bin dermana değişmem.

15.

Beni unutmaktan koru
Beni yalnızlıktan koru
İçimdeki merhamet soğumasın
Yüzünü çevirme acımdan
Beni taşa dönmekten koru.

16.

Despina Yozgat'tan gelmiş
Sen Selanik'te doğmuşsun!
İstanbul, ülkesiz devletsiz bir güzellik
Birinizin gülüşü ötekinde gökyüzü
Bu kadar mı güzel çiçeklenir dünya.

Halkların-- diyeceğim
Kalbiyiz diye gülümsüyorsun.

17.

Onlara dedim ki, ölüm sizsiniz
Hiçbir Tanrı iyi yapamaz sizi
Hiçbir kötülük utandıramaz
Her cümleniz bir çocuk tabutu
Her annenin ağıtı baş yastığınız
Babaları çoktan gömdünüz
Çocuklarının koynuna
Bütün mezarlar varoluş tahtınız
Eyvah ki her gün biraz daha zalim
Kapanmayacak açlığı ruhunuzun
Hepimizin hayatını utanca çevirdiniz.

Laleş'e sordum Hatice
Paramparça bir sevgiyle fısıldadı
Evleri Sur'da değilmiş
Ronya iyiymiş
Sevinebilirsen eğer!..

18.

Odalardaki boşluğunu topladım geldim
Neşet'in bütün seslerini topladım geldim
Yalnız uçan kuşların gökyüzünü topladım geldim
Yastığında solan tülbendin kokusunu topladım geldim
Çocuklar aradı, seslerinin aştığı yolları topladım geldim
Bir kadın ilaç soruyordu eczanede, elleri yok
Alın çizgisinde yanan kandilin fitilini topladım geldim
Mihrapsız secdesiz bir dua mezar taşlarında
Sen nasıl yok olursun anlamıyorum, topladım geldim*
Gül bozuk, kadife soğuk, karanfil gözyaşı kurusu
Limoni bir selvi bütün armağanım, geldim...

Şahgülüm, başucundayım, sevgililer günün kutlu olsun...

* *Ben nasıl yok olurum anlamıyorum / Dünya yok olabilir belki.* - F.H. Dağlarca

19.

Bu aşk yüceliktir, yüceliktir, yüceliktir
Bu suret hayalden ibarettir, hayalden ibarettir,
hayalden ibaret
Bu nur ululuktur, ululuktur, ululuktur
Bugün buluşma günüdür, buluşma günüdür,
buluşma günü!

MEVLÂNÂ

20.

Tuhaf bir adam oldum
Kendimle konuşuyorum evin içinde
Biraz da şu koltuğa oturayım, diyorum
Perdeleri ne kadar zamanda yıkardın, diyorum
Bir gün olsun açık bırakmıyorum yatağımızı
El ayak değmeyen yerler nasıl tozlanıyor böyle
Merak etme, mutfağı tertemiz ettim
Terlikler senin istediğin gibi duruyor
Çamaşır ipini silmeden asmıyorum çamaşırı
Bir kahve yapayım diyorum
İki fincan koyuyorum, süt hazırlıyorum sana
Sessizlikten mi nedir
Bütün bunları yüksek sesle söylüyorum.

İnsan başka nasıl katlanır ölüme, bilmiyorum.

21.

Misafirler gitti
Biz kaldık yine.

Eşyaların düzeni bozulmasın diye
Çırpınıp durdum sessizce.

Yeri değişen her şeyin
Seni biraz daha uzaklaştırdığını söyledim
Öylece baktılar yüzüme.

İnsan anılarını nasıl korur başka
Bilmiyorum
Duvarda kocaman bir çivi deliği.

Yollarımın sahibi
Ben ölene kadar
İkimiz de bir yere gitmiyoruz.

22.

Herkes gülüp oynuyor Hatice
Gülüp oynamayanın da
Yarası yaramıza değmiyor.

Ne yapacaklardı, değil mi
Başkalarının ölümü
Bir gizli yaşama sevinciyken.

Kadınım
Kaç kez gölgelendi yüzümüzde
Hayatın o büyük bağışı:

Acısını unutanın
Yıldız dolmuyor gecesine
Buydu bizim soylu yalnızlığımız.

23.

Kardeşlerin mi?
Sen öldün onlar konuştu.

Bir ölü zamandan ötekine
Kan pıhtısı birer cümle hepsi de.

Ah ey hak edilmemiş hayat
Nasıl da düşüksün sözler içinde.

– Gelsinler mi?
Gözlerin hâlâ o boşlukta.

Uzaklık ne büyük imkân!
Herkesten çabuk inandılar ölümüne.

Evimin sızısı
Kardeşlerin ölümün olmadığı yerlere gittiler!

24.

Ömür Hanım
Seni çok özledim, çok
Ben gelene kadar çürüme ne olur.

Yüzüm kuyular mührü
Ellerim iki turna uyuduğun sonsuzlukta
Odalar toprak döküyor üstüme.

Ölümü de dünyada yaşıyormuş insan
Gövdem kalbimin darağacı
Şahgülüm... uzun sürmeyecek yalnızlığım.

25.

Sarkaç durdu. Kapı yok.
Ayna buğulanmıyor.
Tanrı bitti.

Ölüm değil büyük ceza
Her zerresi yalnızlık
Bir dünyayı sevmek hâlâ.

Ayrılık burcum...
Parmaklarım birer mihrap çırası
Gövdem bitene kadar tüteceğim başında.

26.

Ölümden sonra da büyüdüğüm beşik...

Kirpiklerim birer gözyaşı kalemi
Dünyayı iyiliğinle yeniden yaratarak
Tanrı ayetiyle aynı yalnızlıktan süzülmüş
Her harfi mezarında bir gökyüzü damlası
Fotoğraflarından bir daha doğurarak dilimi
Tomurcuk bahçelerin baş dönmesiyle
Sabahın çiyini akşamın odalarına düşürerek
Ağzım yarım kalmış arzularından bir avaz
Tuttum şiirler yazdım unutma diye beni.

Ölümden sonra da var olduğum güzellik...

27.

Aylardır gitmiyordum. Deniz kıyısına gittim. Ben aylardır gökyüzüne de bakmıyorum. Bir eski mavilik işte. Bir gece soluğu. Güneş salkımı. Dünya dışı bir dünya. Dönüyor. Su kırılınca köpük oluyor. Beyaz oluyor. Kumlar beşik gibi bir gidip bir geliyor. İnsanlar seviniyor. İnsanlar denize girince bağırıyor. Bilmiyorum. Ben ağladım.

"Berke'yle yüz biraz, ben bilmiyorum işte."

Sonsuz bir annesin sen.

Denizde de...

Boşluk kendine çevirdi beni. Her şey ağırlaşıyor. Her şey soğuyor. Belki de hiçlik bu. Sen orada yalnız kalma diye burada konuşup duruyorum. Canımın burcu. Kirpiksiz gülüm. Merhametine sığındığım kadın. Senden bir parmak yüksekte aldığım her soluk kalbimi kurutuyor.

Ömür Hanım, iyi ki ben de seninle yaşadım dünyayı.

28.

Bülbüller figan eyler*
Yaramı tamam eyler
Ben felek bizarıyım
Her günüm haram eyler

Acımın burcu sensin
Külümün harcı sensin
Ölümün kışı geldi
Canımda kırcı sensin

Şu dağın başı hayal
Gözümün yaşı hayal
Oturdum toprağına
Kirpiği kaşı hayal

* Bir Urfa türküsünden söz alarak.

29.

Dünyanın bütün seslerini alıp götürdün
Mezarından başka harf kalmadı ağzımda.
Yoruldum kalabalığın hayatından
Yaşamak diye el çırptığım ne varsa
Şimdi bir ölüm türküsü, bir hatıra yangını
Yalnızlık çark dönüyor üstümde.

Yeryüzü şarkım, sürmeli pencerem
Her sabah aynı soğuk
Her akşam aynı keder
Yastığını koklaya koklaya öğrendim
İnsan bir kere ölmüyormuş meğer...

30.

Ölüm evini buldu.

Ağzımızda son bir dünya hecesi
Yüzümüz, suyuyla boğulmuş bir göl
Kirpiklerimizde kurumuş arzular
Geçip oturdu *"ılık minderimize."**

Ben şimdi o bağbanım Hatice
Kemiklerin çiçek açsın diye
Çırpınıp duran başında...

* Ergin Günçe.

31.

*Yâr zülfünde arş-ı rahman eğlenir**

Şahgülüm
Buna da mı sevinecektim...

Eğilmiş ak göğsünün eziğine
Mezarında çiçeklenip duruyor Tanrı.

32.

Eşiksiz evim, penceresiz odam
Sevdiğim ne varsa bir bir geliyor ardından
Ölüm beni sana hazırlıyor...

* Yozgat Türküsü / Arş-ı Rahman: Tanrının Makamı.

33.

Uyandım. Alacakaranlık. Bir öksüz rüya bedenim. Ruhun doluyor. Her şeyde ikinci bir varoluş büyüsü. Taşlar gökyüzüne gülümsüyor. Yıldızlar karıncaların gözbebekleri. Rüzgâr dünyayı uykulara boyuyor. Mesafeler kaybolmuş. Eşyada bir insan sıcağı.

Sonsuzluk kirpiğimizde serçe kuşu. Bir kanadı hayal, bir kanadı hatıra. Konup konup kalkıyor çaresizliğimize.

İkimiz de eşikteyiz. İçeri de ıssız, dışarı da. Sen geçtim sanıyorsun, ben kaldım. Bir uzun can çekişme.

Dudakların ağzımda gözyaşı mührü... Ömür Hanım, öyle bir acı ki bu, ölen yaşayanda her gün yeniden ölüyor, yaşayan ağlamadan kimseyi sevemiyor.

34.

Kefenimi toprağının altına sermedikçe,
elimi çekmem senden, çekmemi bekleme.

HÂFIZ

35.

Biz şimdi Sezer'in bahçesinde
Ölümle mühürlü iki kum asmasıyız...

Saçları rüzgârla gamzeli bir iyilik
Üstü başı güneşe çıkmış yaşama arzusu
Elleri yüz bin serçe çimenlerin koynunda...
Sevgi nasıl bir Tanrı böyle Hatice
Miran'la, Kejan'la, bahçelerin gökyüzüyle
Sezer bir daha büyütecek bizi.

Uzun sürmeyecek odaların soğukluğu
Bir gün yapraklarımız değecek birbirine
Sen o gün geleceksin evine
Ben o gün geleceğim evine...

36.

Ölüler yaşlanmazmış
Yalan
Sensin canımda çırpınan zaman.

Bir gün ben de
Senin kış bahçende--

Sevmek başka nedir Ömür Hanım...

37.

Gün bitti
Beydağları akşam misafirim
Ölümden konuşuyoruz
Puhu, yılan, karınca...

38.

Ayrılık mı olur seninle benden
*Meğer başım düşe meydan içinde.**

Harfim, hecem, cümlem
Bütün hatıralarımızı toplayıp geleceğim
Ayrılık o zaman tamam olacak.

* Pir Sultan Abdal.

39.

– İçme şunu, beni ortada bırakacaksın.

– Biraz toparlanayım da Karadeniz'e gidelim.

– Gittiğin yerde bir gece kal. Ben iyiyim. Yazık sana.

– Gelmiyorlar diye söylenip durma insanlara.

– Kimseye borcumuz kalmadı değil mi?

Beni onurundan doğuran kadın

Kalmadı

Bu kadarmış bizi büyüten acı

Bu kadarmış içimizde yanan ışık

Bu kadarmış yeryüzüne düşen gölgemiz.

2014 - 2016

İÇİNDEKİLER

BAĞBOZUMU ŞARKILARI

Baş Dönmesi 9
Gecikme 11
Işıma 13
Çembercik 14
Züleyha Masalı 16
Işık Heceleri 17
Yaseminlerin Sabahı 22
Kehribar 23
Ay Tutulması ya da Şeb-i Gam 25
Al Yeşil Pencere 26
Bahçemizde Nar Ağacı Yoktu 28
Hece Kapısı 30
Tanrının Beşiği 31
Güneş Filizi 32
Devlet Dersinde Ölmek 37
İlk Harf 39
Bumerang 40
Şehrazat 41
Çiçeksiz Kapı 42
Gönül Haresi 44
Dolap 45
Bahçe, Çiy Taneleri, Yıldızlar 46
Turna Türküsü 48
Badem Ağacı, İki Çocuk, Arı Kuşları 50
Gelecek Hatırası 52
Yanılsamalar 53
Yazı 59

Bir Başka Bağbozumu 61

PERVANE

Büyüme Masalı 73
Tenha Atlas 75
Serçelerin Duası 76
Sonsuzluk 77
Sarmaşık 78
Hırka 80
Sürmeli Yalnızlık 81
Gölgelik 83
Al Yeşil Pervane 85
Tanrım, Gerçekten 87
Yutkunma 89
Tanrının Harfleri 91
Taşın Çiçeklenmesi 93
Mil Çekilmiş Harfler 95
Büyü 97
Ay Saatleri 98
Bir Gün Bu Sözler de 100
İğne ve Kırbaç 102
Kafdağı 103
Otlar Benden Yüce 105
Baş Dönmesi 107
Hece 119
Can Sıkıntısının Üzerinden 120
Kapılar Bizden Önce 122
Heves Türküsü 124
Çıngıraklı Korku 125
Karacaoğlan'ın Bir Şiiri Üzerine 127

Yağmur Damlasından Dünyayı İçmek 129

YAŞIYORUZ SESSİZCE

Babanız İçerde Şiir Yazıyor Diye... 137

Ömür Hanım.....141
Ölüm Yok Dünyada! 142
Islık Çalan Odalarda 149
Sela 151
Selvinin Altında 152
Kim Bilir 153
Eski Yalnızlık 154
İpi Kopmuş Boncuk 156
Uğultu 157
Tam Kendini Seveceksin.....159
Kül 163
Kırmızı Bahçe 164
İki Hayat 166
Bir de Çocuklar 168
Toprak Türküsü 170

Gülüp Oynadığım Ele Karşıdır 171

Sonsuzun Uçları 1-39 173